

Τιμὴ συνδρομῆς ἐτησίως καὶ προπληρωτέας: Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν δρ. 8 διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φρ. γρ. 10. — Τιμὴ φύλλου: Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν δρ. 0,20 διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φρ. γρ. 0,20.

Διὰ καταχωρήσεις ἀγγελιῶν ἐν τῇ τελευταίᾳ σελίδι κτλ. γίνονται ἰδιαιτέραι συμφωνίαι. — Γραφεῖον: ὁδὸς Νομισματοκοπείου ἀριθ. 7 παρὰ τὴν Διεύθυνσιν τῆς Ἀστυνομίας.

1895. Ἐν Ἀθήναις, 28 Μαΐου. Ἀριθ. 22.

ΟΙ ΔΩΔΕΚΑ ΜΗΝΕΣ

Ἐσ' εἶπα τ' ἀρχοντόπουρο
τ' ἄμωρο παλληκάρη,
ποῦ ὁ θεὸς τοῦ χάρου
καὶ ἑμμορῆ καὶ χάρη,
καὶ τὸ ἔτυχε κ' αἶμα ζῆν γῆ
μ' ἀνδρόπαιτη πορῶνα
ν' ἀρπάξῃ ἀπὸ τῆν ἀξιαχιά
τοῦ μέροντα χαρμῶνα
τῆ νύχτ τῆν σὺνίπαθη
τῆν πεδαρμένη φῶσι,
γιά νά μὴν κἀνὴ ταῖρε τον
καὶ νά τῆν διαζηθῇ.

Ἰωάννης Κοκίνας

ΜΑΪΟΣ

(Συνέντευξη του ατόγραφου).

Κ' ἡ γῆ ἀπὸ τὸν οὐρανὸν σὺν εἶδε νὰ προβάλλῃς εἶπε ἔς τ' ἀπόδόνι: ἀρχίνῃσε, καλότυχον, νὰ ψάλλῃς τὴν ἀνθισμένην νεότητά σου, τὴ χάρι τὴν περιόσια...
Καὶ τ' ἀποδόνάκι ἐκρούθηκε σὲ ἴτιας, σὲ κυπαρίσσια κ' ἐρωτικά κ' ἐντροπαλά κ' ἁρμονικά ἀρχινάει νὰ τραγουδῇ τοὺς γάμους σου, χαριτωμένε Μάν.

Ἐγὼ βαθεῖα μέσ' ἐτὴν καρδίᾳ καὶ μέσ' ἐτὸ νοῦ μου νοιώθω ὅσα τ' ἀποδόνι τραγουδεῖ μ' ἐρωτευμένο πόθο, νοιώθω ποῖά θεῖα δύναμι δ' ἔχει περιχυμένο, Μάν γλυκὲ κ' ἀθάνατε, σὲ νοιώθω, μὰ σωπαίνω· γιατί δὲν ἔχω τ' ἀποδονίου τὴ ζηλευμένη χάρι κ' εἴμ' ἄχαρος τραγουδιστὴς μ' ἀδύνατο δοξάρι.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΛΕΜΗΣ

22 Μαΐου

Εν τῶν γλυπτικῶν σκανδάλων, Ἐπερὶ τῶν ὁποίων ὠμιλοῦσαμεν εἰς τὸ προηγούμενον φύλλον, ἐσκανδάλισε κύριον τινα ἄγνωστον μου, ὑπογραφόμενον «Πλακιώτης» ὥστε νὰ γράψῃ μίαν ἐπιστολὴν πρὸς τὸ Ἄστυ. Ἐν τυπογραφικῶν λάθος, μία ἐσφαλμένη πληροφορία καὶ μία κρίσις ἐξ ἄκοις, ἀντίθετος πρὸς τὴν ἐξ ἀντιλήψεως τοῦ ἐπιστολογράφου, τῷ ἔδωσαν ἀφορμὴν ὄχι μόνον ἐμὲ νὰ θεωπέσῃ μετὰ τὰ ἀμβλύτητα βέλῃ τῆς εἰρωνείας του, ἀλλὰ καὶ ὁλόκληρον «τὴν σύγχρονον τεχνοκρασίαν» ὀλίγον κολακευτικῶς νὰ χαρακτηρίσῃ ἐκ τῶν εὐαριθμῶν ἐκείνων χρονογραφικῶν γραμμῶν τοῦ ταπεινοτάτου ὑποφαινόμενου! Διότι, μὰ τὴν ἀλήθειαν, ὅσον καὶ νὰ σκεφθῶ μοῦ εἶνε ἀδύνατον νὰ ἐννοήσω πῶς, ἂν ἐγὼ εἶτε ἐξ ἀγνοίας, εἶτε ἐξ ἀπροσεξίας, εἶτε ἐξ ἐσφαλμένης πληροφορίας, ἔγραψα ὅτι ἀπέθανεν ὁ Φαλκιέρ, ἀντὶ νὰ γράψω ὅτι ἀπέθανεν ὁ Σαπύ, καὶ ἂν μοῦ διέφυγε νὰ διορθώσω τὴν λέξιν Φαλκιέρ, ἀναγνωσθεῖσαν ὑπὸ τοῦ στοιχειοθέτου ὡς Φαλκονιέρ, πῶς, λέγω, εὐθύνεται διὰ τοῦτο ὁλόκληρον τὸ καλλιτεχνικὸν κοινὸν τῆς πρωτεύουσος ὅτι κατηγορεῖται ἀπροκαλύπτως ἐπὶ θαυμάζει μὲν τὸν Φεραῖον τοῦ Πανεπιστημίου καὶ τὸ μνημεῖον τοῦ Βαρδάκι (μυθῆ τοῦ βάρου του ἐξαιρουμένου) θὰ ἔκρινε δὲ βεβαίως ὅτι ἄγνωστον εἶνε τὸ ἔργον τοῦ Φεραῖου. Ἐνοήσατε ὅτι πρόκειται περὶ τοῦ ἀνδριάντος τοῦ Βύρωνος. Πολλοὶ ἐξ ὧν τὸν εἶδον, μὰς ἐβεβαίωσαν ὅτι πᾶν ἄλλο εἶνε ἡ ἀριστοτέλεια καὶ τὴν κρίσιν αὐτὴν μετεδώσαμεν, φροντισάντες νὰ ὀπλώσωμεν ὅτι δὲν εἶνε ἰδικὰ μας. Ὁ ἐπιστολογράφος τοῦ Ἄσπεως φρονεῖ ἄλλα. Ἀναδημιόδοιομεν τὸ οὐδὲν μέρος τῆς ἐπιστολῆς του καὶ μάλιστα αὐτολεξεῖ, ἂψ' οὐ εἶπαμεν ἦδη ὅτι ἡ εἰρωνεία του δὲν μας ἐγγίζει:

Ἄποροῦμεν πῶς ὁ κ. Γρ. Ξ. γράφει τοιαῦτα περὶ ἔργου, ὅπερ, καθ' ὃ ἴδιος ὀμολογεῖ, δὲν εἶδε.
Πρῶτον: Ὁ ἀνδριάς εἶνε σύμπλεγμα ἐκ τριῶν ὑπερφυσικοῦ μεγέθους

προσώπων, παριστᾷ δὲ τὴν Ἑλλάδα ἐπὶ βράχου καθήμενὴν καὶ δίδουσαν κλάδον φοινίκος εἰς τὸν πρὸς αὐτὴν τεινοντά τὴν χεῖρα ποιητὴν, ἀπελευθερώσαντα δούλον παρὰ τοὺς πόδας αὐτῆς ἔροντα καὶ ἀνεγυρόμενον.

Δεύτερον: Εἶνε ἔργον τοῦ Charu. (οὗ καὶ φέρει τὴν ὑπογραφήν) συντελεσθὲν μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ὑπὸ τοῦ φίλου του καὶ πασιγνώστου τῷ καλλιτεχνικῷ κόσμῳ τῆς Εὐρώπης Falguière.

Ὅστε ὁ ἀνδριάς εἶνε κολοσσιαῖον σύμπλεγμα, ὃ δὲ μακαρίτης Φαλκονιέρ, ἂν καὶ διάσημος, καὶ οἱ ἀδέξιοι μαθηταὶ του εἶνε μόνον εἰς τὸν κ. Γρ. Ξ. γνωστοί. Οἱ χαίροντες τὴν μεγαλειότητα φήμην ἐν Γαλλίᾳ γλύπται εἰσὶ τρεῖς, ὃ ἐσχάτως θανὼν Charu, ὁ Mercier καὶ ὁ Falguière· δύο λοιπὸν τούτων συνέθεσαν καὶ ἐξετέλεσαν τὸ τερατοῦργημα τοῦτο, τοῦ ὁποίου ἀναλαμβάνει ὁλόκληρον τὴν εὐθύνην ὁ Falguière (ἴσως Φαλκονιέρ), ὅστις βεβαίως μὲν τὸν κ. Γρ. Ξ. ἄριστα ἔχει τὴν ὑγείαν, ὡς πρὸ μινός μόλις δώσας τὴν γνώμην του περὶ τοῦ βάρου τοῦ ἔργου του, ὅρισας καὶ τὸ ὕψος εἰς ὃ πρέπει νὰ σταθῇ. Ὁ μῦθος διπλοῖ, ὅτι πρὶν γράψῃ καὶ κρίνῃ τις περὶ ἔργου τινός, ἀπαιτεῖται νὰ τὸ ἴδῃ πρῶτον, νὰ πληροφορηθῇ δὲ ἀκριβῶς περὶ τῶν γεγονότων, ἄπερ ἐκθέτει.

Ἐλπίζομεν ὅτι ὁ κ. Γρ. Ξ. θέλει εἰς τὸ μέλλον τηρεῖ τὸν κανόνα τοῦτον καὶ θέλει φανῆ ὀλιγώτερον αὐστηρὸς πρὸς τὸν ἀνυπαρκτον Φαλκονιέρ, ὅταν μὰς περιγράψῃ τὰ προσεχῆ ἀποκαλυπτήρια τοῦ ἀνδριάντος.

Ἀφίνοντες κατὰ μέρος τοὺς ἀστεϊσμοὺς λέγομεν ἐν πεποιθήσει, ὅτι τὸ ἔργον τῶν Charu καὶ Falguière, χωρὶς νὰ εἶνε ἐν τῶν θαυμάτων τοῦ κόσμου, εἶνε καὶ ἔσεται ἐπὶ πολὺ τὸ σημαντικώτερον καὶ ἀσυγκρίτως τελειότερον ἔργον σύγχρονου γλυπτικῆς τῶν νεωτέρων Ἀθηνῶν, οἱ δὲ ἐξευνεγκόντες ἐναντίαν κρίσιν, δὲν τὸ εἶδον ἢ ἐπὶ τὸ ἐδάφους, ἐντὸς αἰθούσης σκοτεινῆς καὶ οὐκ ἐν τῇ θέσει αὐτοῦ, δὲν ἐνόησαν δὲ ὅτι ἔργον ἔχον μετὰ τοῦ βάρου ὕψος ἐπιτὰ μέτρον δὲν κατεργάζεται μετὰ τὴν λεπτότητα τοῦ χορεύοντος Φαῦνου τῆς Πομπῆας, ἀλλὰ μετὰ μεγάλας γραμμὰς τοῦ Μιχαὴλ Ἀγγέλου.

Καὶ τὸ συμπέρασμα τὸ ἰδικόν μας: Εὐχόμεθα ὀλοφύχως νάληθει ὁ Πλακιώτης, καὶ ὄχι οἱ δόντες εἰς ἡμὰς τὰς ἐναντίας πληροφορίας. Τί ἄλλο θέλομεν παρὰ νὰ ἔχωμεν ἐν ἔργον γνήσιον τοῦ Σαπύ ἢ τοῦ

Φαλκιέρ (καὶ ὄχι ἀδέξιον μαθητῶν τοῦ ἐνός ἢ τοῦ ἄλλου) καὶ νὰ μὴ λάβουσαν οὕτω σύντροφον τὰ γλυπτικὰ τερατοουργήματα τῶν νεωτέρων Ἀθηνῶν.

Γρ. Ξ.

Ο ΝΕΚΡΟΣ

Καὶ αἴφνης, ἐνῶ ἐπεριπάτου εἰς τὸν συμπληθητικὸν καὶ συνειθισμένον δρόμον ὅπου ἐνεπιστεύοντο ἐπὶ μῆνας τὸρα τὸσα ὄνειρα καὶ τόσους παραλογισμοὺς ἐρωτος, — τὸ χέρι του μηχανικῶς ἐχαλαρώθη νεκρωμένον καθὼς ἐσφιγγε τὸ βελουδίνον τῆς περικόρμιον καὶ ἔπεσε ἀποτόμως ἀπὸ τὸν ὄμον τῆς, σὺν νὰ ἐκόπη κάποια κλωστή ποῦ τὸ συνεκράτει.

Ἀφῆκε τὸ χέρι τῆς σιγὰ σιγὰ, καὶ ἐλύθη, ἐχωρίσθη πλέον μετὰ ζῆυσον τὸ σῶμα του ὁλόκληρον ἀπὸ τὸ ἰδικόν τῆς σῶμα. Σὺν μαχαίρᾳ τὴν στιγμὴν ἐκείνην εἰσῆλθε εἰς τὴν καρδίᾳ του καθαρά, ἀνεξήγητος καὶ μελαγχολικὴ ἢ βεβαιότης, ὅτι δὲν τὴν ἠγάπα πλέον, ὅτι ὁ ἔρωσ ἀποθνήσκει ἐν τῇ καρδίᾳ του.

Ἡ σκέψις αὕτη ἡ ἀθέβαια καὶ ὁ φόβος ἀπὸ πολλοῦ τὸν κατελάμβανον, καὶ ἄρατος χεῖρ πρὸ πολλοῦ ἐχαλάρονεν, ἔθραυε τὰ ἄρατα δεσμά, τὰ ὅποια τὸν συνέδεον μετὰ τὴν γυναῖκα ἐκείνην τὴν ἀφωσιωμένην πάντοτε, τὴν ἀγαπῶσαν. Τὸρα ὅμως παρυσιασθῆ ἐπὶ μάλλον ἀναπόφευκτος ἐμπροσθέν του ἡ ἀλήθεια ἐκείνη καὶ τοῦ ἐλάφρωσε διὰ τῆς βεβαιότητος τὰ στήθη, τὴν καρδίαν, ἀπὸ τὸ ἀγνωστον μέχρι τοῦδε φόρτωμα τῆς ἀμφιβολίας.

Ἡ κρυφὴ ἀρρώστια, τὸ ὕπουλον ἔλκος τὸ ὅποιον σιγὰ σιγὰ καὶ ἀπαρτήρητα καὶ ἀνάιτια ἐφύτρωνεν εἰς τὴν καρδίαν του, εἶδαν πλέον τὴν τελευταίαν συγκλονίσειν καὶ ἀπέκτεινον ἐντὸς αὐτῆς τὸν ἔρωτά του...

Μὲ ἓνα λειψάνον ἐλπίδος τὴν ἐκύταξε διὰ τελευταίαν φορὰν στὰ μάτια, ἀλλὰ τὸ βλέμμα του ἦτο χωρὶς ἔρωτα, σκληρόν, ἐξεταστικόν, ἀμέθυστον, πλημμυρισμένον ἀπὸ ψυχρότητα καὶ τοῦ ἐφάνη ἄλλη, δὲν τοῦ ἐσυγγίνησε οὔτε τὴν ἀπωτέραν χορδὴν, τὴν μάλλον λησμονημένην τῆς καρδίας του.

Ἡ ἀντίδρασις ἐπῆλθε τὸρα μετὰ τὸ ζεῦξιμα τοῦ ἐρωτος βιαία καὶ ὀρμητικῆ.

Ἐλύθη τὸ μανθῆλιον τὸ μαγικόν καὶ πλάνον ποῦ τοῦ ἐπαραιοσθητοῦσε τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ διὰ πρῶτην φορὰν τὴν εἶδε τὴν Ἄνναν πραγματικὴν ἐμπροσθέν του, — μίαν γυναῖκα ξανθὴν καὶ μικρὴν χωρὶς αἴγλην καὶ χωρὶς σύννεφον ὄνειρου, χωρὶς μυστήριον, χωρὶς ἐξαρσιν ἰδανισμοῦ — χαμηλά στὴ γῆ μετὰ τῆς φτερούγης τῆς συντριμμένης.

Μία πικρὰ σκληρὰ καὶ μία ἀγανάκτησις ἐμαζεύθη ὡς πῦρον εἰς τὴν καρδίᾳ του σιγὰ σιγὰ τὸρα.

Τὴν παρετήρει ἀνυπόπτον ὡς ἐξηκολούθει πλήρως ἐμπιστοσύνης εἰς τὸν ἐρωτὰ του νὰ περιπατῇ καὶ εἰ ὀφθαλμοὶ του τὸρα τὴν συνέτριβον βαθύτερον εἰς τὴν γῆν, τὴν ἐγυμνωσαν παντὸς στολισμοῦ.

Αὕτη λοιπὸν ἦτο ἡ γυναῖκα ἡ ἀπαράμιλλος, ἡ ὑπαρξὶς ἡ μυστικὴ ποῦ ἔτρεφε μῆνες τὸρα μετὰ τὸ αἶμα τὸ πολυτιμὸν τῶν ὄνειρων του καὶ ποῦ ἐστόλισε μετὰ ὅλους τοὺς θησαυροὺς τοὺς ἀνεξάντλητους μετὰ ὅλα τὰ μεταλλωρυχία τὰ ἀπύθμενα τῆς φαντασίας του!

Διὰ πρῶτην φορὰν τὸρα ὡς ἀποκαλύψιν εἶδε τὸ μέτωπόν τῆς τὸ στενὸν καὶ ταπεινὸν φαγωμένον ἀπὸ τὰ κατὰξανα ἄνοστα μαλλιά τῆς καὶ τὰ μάτια τῆς τὰ παιδικαῖα εἰς τὰ ὅποια ἐπλανᾶτο πάντα ἓνα φτερούγιμα ἐκπλήξεως διηνεκοῦς καὶ γυναικεῖας παλιμβουλίας, — καὶ τὰ χεῖλη τῆς εἰς τὰ ὅποια τὸ μειδίαμα τοῦ ἐφαίνετο κενὸν πλέον, ἀνεκράστων, χωρὶς καμμίαν χάριν κλειμένην μέσα του, χωρὶς κανένα μυστήριον φυλακισμένον...

Καὶ ἐστέναζε βαθεῖα βαθεῖα καὶ ἐστάθη μετὰ συγκινήσειν, μετὰ σεβασμὸν εἰς τὸ ζεῦξιμα τῆς μεγάλης ἀγάπης ποῦ ἐπέβαινε μέσα εἰς τὴν ψυχὴν του. Ὡς σὲ θάνατον φυσικὸν προσφιλῆ, ὀδυνηρὸν καὶ αἰρινόν, ἡ καρδίᾳ του κατελαμβάνετο ἀπὸ μίαν μελαγχολίαν καὶ τὸ στήθος του συνεσφιγγετο ὡς κάτι τι νὰ ἐκλαίει μέσα του.

*

Μὲ κάποιαν τὸρα ἐκπλήξειν καὶ μετὰ πόνον πολὺν ἐνθυμείτο ὅλην τὴν σύντομον ἀλλὰ βιαίαν ἱστορίαν τοῦ πάθους του, ἱστορίαν γεμάτην δάκρυα, γεμάτην ἐλπίδας, γεμάτην στιγμὰς εὐτυχίας, ποῦ ἐγεννήθηκε τότε ἀνεξήγητα καὶ αἰφνιδίως στὴν καρδίᾳ του, ὅπως αἰρινιδίως καὶ ἀνεξήγητα τὸρα ἀπέθνησκε.

Ἀπὸ τὴν ἀρχὴν ἡ ἀγάπη ἐκείνη τὸν περιέβαλεν ὡς δίκτυον, τοῦ ἐσβυσε καθε σκέψιν, τοῦ παρεῖλεσε καθε θέλησιν καὶ καθε δύναμιν.

Τοῦ ἐφάνη ὑπερτέρα ἡ γυναῖκα ἐκείνη καὶ μετὰ σεβασμὸν καὶ μετὰ λατρείαν τῆς ἀνοίξε στὰ βάθη τῆς ψυχῆς του θυσιαστήριον καὶ τὴν ἐθαλε μέσα σὺν πανουργίᾳ μυστικῆ καὶ χωρὶς ὑπολογισμῶν τῆς ἐξάρισε τὴν καρδίαν του μετὰ τοὺς κρυμμένους θησαυροὺς τῆς ἀφωσιώσεως καὶ τῆς περιπαθείας ποῦ ἐκλαίει μέσα τῆς.

Ἐνθυμείτο μετὰ ἀποθμιά τὸρα τὸν ἔρωτά του ποῦ ἐκφράζετο μετὰ δύναμιν, μετὰ μίαν

ὑπέροχον ἰσχύον, ποῦ τοῦ ἐστερέωνε τὸ κορμί του ὁλόκληρον, ποῦ τοῦ εἶδνε τὴν ἰδέαν ὅτι ὁ ἔκείνην ὅλα ἢ ἠδύνατο νὰ τὰ ἐπιχειρήσει καὶ ὅλα νὰ τὰ κατορθώσῃ. Ἡ γυναῖκα ἐκείνη ἐπώτασεν ὅλας τῆς καρδίας του τὰς ἴνας μετὰ τὸ ἄρωμα τῆς, καὶ τοῦ ἐξύπνησε μέσα του αἰσθήματα κινουόγρια, ζωὴν ἄλλην δραστηριότεραν, γεμάτην ἀπὸ ἀγνωστον μέθην, γεμάτην ἀπὸ ἀμετρον ἀφωσιώσιν, γεμάτην ἀπὸ λατρείαν παράδοξον μυστικιστικὴν καὶ ἀπὸ πάθος.

Μὲ τὴν δύναμιν τῆς ἀγάπης του τὴν ἐσβυσε καὶ ἐκείνην εἰς τὴν μεγάλην, τὴν φεβερὰν δίνην τοῦ πάθους του καὶ τῆς ἐστάλαξεν ἀπὸ τὴν καρδίαν τὴν ἰδικὴν του στὶς δικαῖες τῆς φλίβες ὀλίγον ἀπὸ τὸ ἀψίνθιον τῆς τρέλλας του.

Ἐπὶ μῆνας ὡς τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἓνα ὄνειρο γλυκὸ, ναυουρισμένον εἰς τὴν ἀνάγκην τῆς ἀγάπης τῶν δύο τῶν καρδιῶν, τοὺς ἐκράτησε ὑψηλά μετὰ φτερούγης μακρὰ ἀπὸ τὴν ταπεινὴν ζωὴν, κολυμβιζομένους εἰς τὴν αἰωνίαν τῆς εὐτυχίας τῶν ἀναπόλησιν.

Καὶ ἐξάρσα τὸρα ἀνάιτια, ἔπειτα ἀπὸ τὸ θεῖον αὐτὸ ὄνειρον τὸ εὐτυχημένον καὶ ἀπαράμιλλον, ἔπειτα ἀπὸ τὴν ἄσκοπον ὁδοιπορίαν στὸν μαγευμένον, τὸν ἀνθρωπεφάνομενον δρόμον τῆς εὐτυχίας — ἐβλεπε μοιραίως νὰ πεθαίνῃ στὴν καρδίᾳ τῆς δικῆς τοῦ ἡ ἀγάπης, νὰ ζεῦψυχῆ τὸ ὄνειρόν του ὡς ὅλα τὰ ὄνειρα καὶ νὰ παρουσιαζέται πάλιν ἐμπροσθέν του νὰ σκοτεινὴ ἀρχὴ πραγματικότητος, συνέχεια τοῦ προτέρου ἀπογοητευμένου δρόμου τῆς ζωῆς του τὸν ὅποιον εἶχε ξεχάσῃ...

*

Ἐνας γογγυσμὸς ἀγωνίας ἐξῆλθεν ἀπὸ τὰ ἀνεξερευνήτα τρισβάθη, τὰ εὐμετάβλητα καὶ μυστηριώδη τοῦ ατόμου του.

Ὡς ὀδυνηρὸν μυστήριον ἄλυτον παρυσιαζέτο ἐμπροσθέν του ἡ μεταβολὴ αὕτη τῆς ψυχῆς του.

Διατί, διατί λοιπὸν καθε ἴχνος ἀγάπης εἶχε πεθάνῃ μέσα του, καὶ διατί ἐπερπατοῦσε στὸ πλευρὸν τῆς γυναικὸς αὐτῆς, τὴν ὅποιαν ἐλυπεῖτο, βωδὸς καὶ μελαγχολικός καὶ ἀνάισθητος πλέον, ἐνῶ χωρὶς ὑποψίαν καμμίαν ἐκείνη καὶ χωρὶς προαίτησιν, γεμάτη ἀπὸ ζωὴν καὶ εὐτυχίαν μετὰ ὀλοζώντανον τὸν ἰδικόν τῆς ἐρωτὰ ἐφλυκρούσε μετὰ μικρὰν καὶ γοργὴν φωνὴν — τὴν φωνὴν ποῦ τοῦ ἐρριπε τὸσην ἁρμονίαν στὰ αὐτιά καὶ τὸσον τὸν ἐμαζέυεν ἄλλοτε...

Καὶ ὡς ἐνατένιζεν εἰς τὰ βάθη τῆς ψυχῆς του, ἠσθάνθη ὅτι ἤρχιζε νὰ μισῇ τὴν γυναῖκα ἐκείνην, ἡ ὅποιαν τοῦ ἀπερρόρησε μέρος τῆς ζωῆς του, μέρος τῶν αἰσθημάτων του, καὶ ὅτι ἤρχιζε νὰ τὸν καταλαμβάνῃ λύπη διὰ τὸσην δύναμιν ἀπωλεσθεῖσαν καὶ τὸσην ἀφωσιώσιν καὶ τὸσην ἀγάπην.

Ἦγνῶει διατί τὴν ἐμίσει μολοντοῦτο τὴν γυναῖκα αὐτὴν ἡ ὅποιαν τὸν ἠγάπα, ἡ ὅποιαν τὸν ἀπῆλθησε καὶ τοῦ εἶδνε μετὰ ἐμπιστοσύνην τὴν χεῖρα εἰς τὸν δρόμον τῆς ζωῆς... Ἐπταίειν ἐκείνη ἂν δὲν ἐδύνατο

νὰ θερμάνῃ περισσότερο τὴν καρδίαν του, νὰ ἐμφυσησῇ ζωὴν νέαν, ἄλλο σθένος εἰς τὴν ἀγάπην του καὶ νὰ τῆς ἀνοίξῃ νέους ὀρίζοντας, ἠλιολούστους, οὐρανούς νέους μεθυσιμένους ἀπὸ φῶς, μεθυσιμένους ἀπὸ εὐδαμονίαν;

Καὶ ἀσυνειδήτως μολαπαῦτα εἰς τὴν ὀρμὴν ἐνστικτοῦ εἰλικρινεῖς ἀγρίαις, ὀργισμένους, ἀθελήτως ἐκ τῆς ἀμεριμνησίας καὶ τῆς τυφλότητος τῆς τὴν ἐλαβεν ἐκ τοῦ βραχίονος βαναύσου σχεδὸν καὶ τῆς εἶπε πλησιάζων τὸ πρόσωπόν του πρὸς τὸ ἰδικόν τῆς — τὸ ἄνευ αἴγλης πλέον, ἄνευ γοητείας:

— Δὲν βλέπεις λοιπὸν ὅτι δὲν σὲ ἀγαπῶ πια, ὅτι πρέπει νὰ χωρισθῶμε, ὅτι ἡμᾶς τε τὸρα ξένοι ὁ ἓνας γιὰ τὸν ἄλλον.

Καὶ ὡς ἐξέγυσε τὴν ἀγαπητικὴν του, καὶ δὲν τὴν ἐβλεπε πλέον ἤρεμον εἰς τὴν ἰδικὴν του τρικυμίαν καὶ τὸν θάνατον τῆς ψυχῆς, ἀνεκουρσίθη ὀλίγον.

Ἐκείνη ἔμεινε ἀπολιθωμένη, ἐνοήσασα ἀμέσως ὅτι δὲν ἐγέλα. ὅτι οἱ ὀφθαλμοὶ του ἐκείνου ἀλλόκοτος καὶ ὀλιανικός, τὸ χεῖρές του αἰ δυσμενείαις αἰ δυνάται, τὸ ἐξεγειρόμενον τὸρα στήθος του — τὸ ὑπόδουλον ἄλλοτε — τῆς ἔλεγον κάτι τι πολὺ φοβερόν καὶ πολὺ ἀληθινόν.

Καὶ ἔμεινε ἥρωνος προσπαθούσα κατὰ τὴν μεγάλην ἐκείνην στιγμὴν νὰ ἀναγνώσῃ εἰς τὴν καρδίαν τοῦ ἐραστοῦ τῆς καὶ μὴ βλέπουσα τὸν μεγάλον νεκρὸν τὸν ὅποιον αὕτη περιέκλειε.

Ἐκεῖνος ἐξεχύθη πάλιν εἰς λυγμούς ἀγωνιώδεις.

— Ὅχι, ὄχι, δὲν ζεῦρω, αἰσθάνομαι σὺν νὰ ἐπέθανε ἡ καρδίᾳ μου, σὺν νὰ ἐσβύσθηκε κάτι τι μέσα μου καὶ νὰ ἐγένηκε σκοτάδι. Δὲν σάγαπῶ πια, δὲν σάγαπῶ, δὲν μπορῶ πια νὰ σάγαπῶ. Μὴ μοῦ πῆς τίποτα· εἶμαι δυστυχισμένος καὶ ἐγὼ. Ἀπὸ μέρες τὸρα μετὰ ἀγωνία βλέπω νὰ φεῖγῃ ἡ ἀγάπη μου καὶ νὰ φτερουγίσῃ μακρὰ καὶ δὲν μετὰ ταρασσεί πια τὸ μάτι σου καὶ δὲν μετὰ δίνου πια τὴν θρησκευτικὴ ἐκείνη φρικίαση τῆ σκοτεινῆ καὶ ἠδονικῆ, τὰ χεῖλη σου, τὸ κρέας τῶν βραχιόνων σου, ὅλο τὸ γυμνὸ καὶ τὸ μαντευμένο σῶμα σου ποῦ ἢ ἂν ἄλλοτε ἡ αἰτία τοῦ αἰωνίου μου πυρετοῦ καὶ τῶν αἰωνίων μου ὄνειρων. Πάει πέθανε πια κάτι τι στὰ στήθη μου.

Καὶ ἔμεινε ἐκεῖ, κατέπεσε ἐπὶ ἐνός λίθου κατασυντριμμένος, ἀλλὰ μὴ αἰσθάνομενος οὔτε ἓνα παλμὸν οὔτε συγκινήσεως ἴχνος εἰς τὴν ἀναπόλησιν ἐκείνην τοῦ παρελθόντος...

Καὶ μετὰ διεσταλμένους τοὺς ὀφθαλμούς εἰς τὴν ἀποκάλυψιν ἐκείνην, μετὰ νικημένην τὴν καρδίαν τῆς ἀπὸ ψυχῆς ἠρώτα ἀγωνιώδως τί κενὸν τοῦ εἶχε κάμει, πῶς τὸν εἶχε πληγώσει τὸν ἄνθρωπον ἐκείνον ποῦ ἠγάπησε τὸσον καὶ εἰς τὸν ὅποιον εἶχε παραδοθῆ ὁλόκληρος χωρὶς ἐνδοιασμούς, χωρὶς ὑπολογισμούς, μετὰ ὅσον ἔρωτα καὶ μετὰ ὅσην μέθην ἐκλαίει ἡ πτωχὴ τῆς καρδίας.

Καί ἔμειναν ἄφωνοι καὶ οἱ δύο καὶ οἱ δύο δυστυχεῖς καὶ φρεσισμένοι πρὸ τῆς αἰφνιδίας ἀνορθώσεως τοῦ φράσματος τοῦ ἀγνώστου, τὸ ὅποιον τοὺς ἐχώριζεν—ἐκείνος αἰσθανόμενος πόνον φυσικὸν πρὸ τοῦ καταληπτῶ θανάτου τοῦ ἔρωτός του— ἐκείνη πληρωμένη, ἀγαπῶσα πολὺ καὶ μισούσα.

— Χαίρε. Ἄς χωρισθῶμε τούλάχιστον καλὰ χωρὶς ἀποστροφήν καὶ χωρὶς μίσος καὶ ἄς προσπαθῶμε νὰ φυλάξομε καλὴ ἀνάμνησις ὁ ἕνας τοῦ ἄλλου.

Ἄλλ' ἀντὶ ἀπαντήσεως ἡ γυνὴ μὲ ἐπαναστατοῦσαν γιγαντιαίως ἐν στιγμιαίᾳ συσσωρεύσει ὅλην τὴν ἀγάπην της, ἐρρίφθη μὲ ἓνα λυγμὸν ἐπὶ τῶν χειλέων του καὶ προσεπάθησε νὰ τὸν καταράσῃ μὲ ἓν φίλημα ὑψίστου πυρετοῦ καὶ ὑψίστης προκλητικῆς ἡδονῆς.

Προσεπάθησε νὰ προσκολληθῇ τὸ σῶμά της ἐπὶ τοῦ ἰδικοῦ του, νὰ τὸν γαλιθάνισῃ ὡς ἄλλοτε, νὰ τὸν θεομαρῆν μὲ τὸν ἔρωτα τὸν ἰδικόν της τὸν ζῶντα, μὲ τὰς ἰδικὰς της ἐπιθυμίας καὶ νὰ τοῦ χύσῃ νέαν ζωὴν, νὰ τοῦ ἀρπυνίσῃ εἰς τὴν καρδίαν νέα ὄνειρα.

Ἄλλ' ἐκείνος μὲ τὸ πάθος τοῦ νεκροῦ του εἰς τὴν καρδίαν, ἀσυγκίνητος τῆς ἐρριψῆς χωρὶς καὶ ἐκείνος νὰ θέλῃ ἐν βλέμμα ὑψίστης περιφρονησεως καὶ ἡρεμίας ὑψίστης ἐνῶ τὰ χεῖρα του τὴν ἀπώθουν ἡσύχως, ψυχρῶς καὶ τὸ σῶμά του ὑποσχωρεῖ.

Καὶ πρὸ τοῦ ἀκατανικήτου, πρὸ τῆς μοιραίας ἐκείνης ἀθύσου, μὲ τὴν ἀδύνην τότε προκείμενῃν τοῦ νεκροῦ, ἀνεπήδησεν ἐκείνη ἡ δυστυχὴς μὲ βρυχηθῶν ἀπωθουμένης θηλείας, ταπεινωμένη, πλήρης λύσεως ἐχθρὰ μισούσα, καὶ ἔφυγε τρέχουσα ἐν τῷ σκότει, ἐνῶ ἐκείνος ἀνκίσθητος εἰς τὸ νυκτερινὸν ψῆχος συντριμμένος ἐπὶ τοῦ λίθου ἔβλεπε μὲ δέος καὶ μὲ περιέργειαν σκληρὰν τὰ βῆθη τὰ σκοτεινὰ τῆς ψυχῆς του, καὶ ἠκραζέτο μὲ φρικτὴν τὸ σήμαντρον τὸ νεκρώσιμον καὶ τὴν παρέλασιν τὴν πένθιμον τοῦ νεκροῦ ὅστις ἐγέμιξε μὲ λύπην τὴν καρδίαν του.

Καὶ ἔκλαυσεν, ἔκλαυσεν, ὅχι τὴν γυναικίαν ἐκείνην τὴν ἀδιάφορον, ἀλλὰ τὴν εὐτυχίαν, τὰ ὄνειρά του, τὴν χίμαιραν τὴν προσφιλεῖ, πτώματα τότε τὰ ὅποια ἐξέλιπον ἀφίνοντα ὀπισθεν τῶν ἐρείπειά ὀδυνηρὰ καὶ αἰματωμένα.

N. Δ. ΕΠΙΣΚΟΠΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΘΝΙΚΑΙ ΥΒΡΕΙΣ

Ἄν μετὰ τῆς Χίου πλησιάζωμεν εἰς τὰς ἀρχαίας Ἀθήνας, ἀλλ' οἱ καθ' αὐτὸ Ἀθήνηται τῆς νέας ἑλληνικῆς κκολλογίας εἶνε οἱ κάτοικοι ἄλλης νήσου, τῶν Παξῶν. Ὁ νεώτερος ἑλληνισμὸς, ἰδίως ὁ τῶν

1 Τέλος: ἴδε σελ. 163.

περιοικῶν Ἑπτανησίων, ἐχάλκωσε παντοῖα σκώμματα εἰς λογαριασμὸν τοῦ πτωχοῦ νησιῶτου, ὅπερ οἱ Παξῖοι λέγονται θεωροῦντες ὡς τὸν ὁμαλὸν τῆς γῆς κατὰ τὸ γινώσκον ἐκεῖνο

Παξοὶ κ' Ἄντιπαξοὶ
Λόντρος δεκάτῃ.

Πολλὰ εἶνε τὰ περὶ τῶν Παξίων φερόμενα ἀνέκδοτα, ἀλλ' ἐν εἰνε ἰδίως τὸ πικρὸν χαρακτηριστικώτατον.

Δύο ἡλίθιοι Παξῖοι συνέπλεον ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ πλοίου. Καὶ ὁ μὲν εἰς ἐκάθητον κατὰ τὴν πρῶραν, ὁ δ' ἕτερος κατὰ τὴν πρῶμνην. Ἐν δὲ τῷ νυκτικῷ σκότει ἐπίστευσαν, ὅτι δὲν εἶνε ἐν καὶ μόνον τὸ τὴν ἡρεμίαν τῆς νυκτός διαταράσσον πλοῖον, ἀλλὰ δύο διάφορα. Καὶ λοιπὸν, ἀποτεινόμενος ὁ ἕτερος τῶν συμπλωτῆρων πρὸς τὸν συμπλέοντα, ἐφώνησεν ὡς πρὸς τὸν πλοίαρχον τοῦ κατὰ φαντασίαν παραπλέοντος ἄλλου πλοιαρίου: **Ἄϊ καρβοκῆρη, τί καλὰ ἐφρότωσες;—Κεραμίδια κ' ἕναν παπᾶ ἀπὴν—**

ΑΝΑ ΤΗΝ ΑΝΑΤΟΛΗΝ

Ὁδὸς ἐν Σμύρνῃ

τησεν ὁ ἄλλος. Χαίρων δ' ὁ πρῶτος ἐρωτήσας ἐπὶ τῇ συμπτώσει, ὑπέλαθε—**Κ' ἐμεῖς τὸ ἴδιο, κεραμίδια κ' ἕναν παπᾶ.**

Παραδόξως δὲ ἰδίως νησιῶται εἶνε οἱ καὶ ἄλλως δυσσημηθέντες ὑπὸ τῶν νέων Ἑλλήνων. Περὶ τῆς πτωχείας τῶν σφιννακῶν προικῶν ἐλέγχθη

Τὸ Σιφνέτιο ποδοσίδι
μὰ ἔληξ κ' ἓνα κρομμῦδι.

Οἱ Ἰθακήσιοι ἐσκώφθησαν ἐπὶ μικρονοῖα διὰ τῆς παροιμίας **Οἱ Θειακοὶ μὲ τῇ σοφίᾳ βροῖκαν τὴν θεότητα**, ἐν ᾧ ἀπ' ἐναντίας τὸ πολυμήχανον αὐτῶν δηλοῦσιν οἱ παρὰ τὸν Ἰστρον Κεραλλήνες ἀποκαλοῦντες αὐτοὺς **Τρουποσάκουλα**. Περὶ τῶν Παξίων λέγουσιν οἱ γείτονες αὐτῶν Μήλιοι

Μὰ δὲ θέλω ἀπὸ τὴν Πάρο
μῆτε κόττα γιὰ νὰ πάρω,
μῆτ' αὐγὸ, μῆτε κροκὸ
μῆτε πρᾶγμα θηλυκὸ.

Τὸ ὄνομα τῶν Λερίων φιλοπαιγμόνως παρετυμολογεῖται ἀπὸ τῆς λέξεως. Οἱ δὲ Νάξιοι λέγονται μὲν **ἀνάξιοι** διὰ λογοπαιγνίου, παριστάνονται δὲ συνδόντες τὴν ἡλιθιότητά πρὸς τὴν μεγαλυχίναν διὰ τοῦ

ἐξῆς ἀνεκδότου. Νάξιος μεταβάς εἰς Ἀμοργὸν εἶδε κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἐν τῇ νησιῶι ταύτῃ διατριβῆς τὴν σελήνην φθίνουσαν, ἐπιστρέψας δὲ μετ' οὐ πολὺ εἰς τὴν Νάξον πληθούσης τῆς σελήνης καὶ ἀπορήσας ἐπὶ τῇ διαφορᾷ τοῦ μεγέθους αὐτῆς ἐν ταῖς δύο νήσοις ἐφώνησε

Φέγγος φέγγος φέγγαρος
καὶ τῆς Ἀξίᾶς ὁ φέγγαρος,
ὄχι τῆς Ἀμοργοῦς τὸ φέγγαράκι.

Τέσσαρες δὲ νῆσοι μετὰ καὶ τῆς μεγάλης πελοποννησιακῆς χερσονήσου ἀποτελοῦσι τὸν νεοελληνικὸν ἐκείνον πεντάλογον τῆς κκολλογίας, ὅστις μόνον εἰς τὰ τρία παροιμιακὰ κάππα τῆς ἀρχαίας ἑλληνικῆς δυσσημίας δύναται νὰ εὕρῃ τὸ ἀνάλογον αὐτοῦ.

Τρία κάππα κάκιστα
δύο μὲ παγκάκιστα,
Κρήτη, Κύπρος καὶ Κεραλλονία,
Μυτιλήνη καὶ Μωριεῖς.

Καὶ οἱ μὲν Κεραλλήνες καὶ ἄλλως ψεύγονται ὡς ψεύσται, καὶ τοῦτο, διότι κατὰ κοινὴν τινὰ παράδοσιν εἰς τὴν νῆσον αὐτῶν κατεχύθησαν τὰ ψεύσματα διαρραγέντος τοῦ πλήρους ψευδῶν σάκκου τοῦ διαβόλου, ὡς οἱ ἀρχαῖοι ἔλεγον ἐν Ἀραβίᾳ συντριβείσαν τὴν ψευσματοφόρον ἄμαξαν τοῦ Ἑρμοῦ. Τῆς δὲ Μυτιλήνης τὸ ὄνομα ἐπὶ κακῷ ἀναφέρεται καὶ ἐν ἄλλῃ τινὶ νεοελληνικῇ παροιμιακῇ γνωστοτάτῃ.

Ἀθηναῖοι καὶ Θεβαῖοι
καὶ κακοὶ Μυτιληναῖοι.

Περίεργον δ' ἐν τούτοις εἶνε, ὅτι κατὰ τοὺς τὴν Ὠρωπίαν οἰκούντας χωρικοὺς τῆς Ἀττικῆς ἡ Μυτιλήνη αὕτη ἡ μετὰ τῶν Ἀθηναίων καὶ Θεβαίων ἀναφερομένη δὲν εἶνε ἡ λεσβιακὴ, ἀλλὰ τὸ ὄνομα τοῦτο ἀναφέρεται ὀθθεν εἰς ἀρχαῖον βωιωτικὸν πόλισμα ἐκλιπὸν καὶ ἐπέχον τὴν θέσιν τοῦ σημερινοῦ Κακοσάλεσι. Σημειωτέον δὲ ὅτι κατὰ τὴν θέσιν Λάκκα καὶ Μάδι ἐν τῷ περιχώρῳ τοῦ χωρίου ἐκείνου εὐρίσκονται τάφοι, ὑπάρχουσι δὲ καὶ ἐρείπια οὕτω ἐξετασθέντα, ὅσον τούλάχιστον ἐγὼ γνωρίζω. Ἄν δ' ἡ τοιαύτη παράδοσις ἐξηλέγγατο ποτε ἀληθῆς, εὐεξήγητος θὰ ἐγένετο ἡ μετὰ τῶν Ἀθηναίων καὶ Θεβαίων μνεῖα τῶν Μυτιληναίων.

Ἐπάρχει δὲ καὶ νεοελληνικὸν ποιημάτιον, δι' οὗ ψάλλεται ὁ ἀναβαλλόμενος εἰς πολλὰς ἡμῶν ἑλληνικὰς πόλεις. Τὸ ποιημάτων τοῦτο, ὑπενημιζῶν τὴν κατὰ τῶν Βωιωτῶν ἱερεμιακὰ τοῦ Δικαιάρχου, ἦν κερῆθηκα ἀνωτέρω, εὐρίσκειται ἐν τινὶ λακωνίῳ χειρογράφῳ, καὶ ἐδημοσιεύθη παρὰ τοῦ μακαρίτου ἀρχιεπισκόπου Ζακύνθου Νικολάου τοῦ Κατραμῆ ἐν τοῖς Φιλολογικοῖς ἀνεκδότοις Ζακύνθου. Ἐχει δὲ ὡς ἐξῆς:

Αἱ μὲν Θῆβαι κοπεραὶ
κ' αἱ Ἀθηναὶ δολεραὶ,
Κόρινθος ὀδονηρὰ
κ' ἡ Κορώνη μοχθηρὰ,
Ἄρτα εἰν' φθοροποιὰ
κ' Ἰωάννινα κωρὰ,
Τρίκαλα τρία κακὰ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Οἱ 12 μῆνες: Μάιος, εἰκὼν ὑπὸ Στεφάνου Ξενοπούλου, ποίημα ὑπὸ Ἰωάννου Πολέμη. Τὸ Ὀκταήμερον, ὑπὸ Γρ. Ξ. Ὁ Νεκρὸς, διήγημα ὑπὸ Ν. Ἐπισκοποπούλου. Ἐθνικαὶ ὕβρεις, ὑπὸ Σπυρ. Π. Λαμπροῦ. Τὸ καράβι, ποίημα ὑπὸ Στεφάνου Μαρτζώκη. Ὁ Χρυσοκάρβος, διήγημα Ἐδγάρδου Πόου (μετ' εἰκὼναν), μετάφρασις Ἐμμανουὴλ Ροῖδου. Ἀνοικτὰ Γράμματα. Ἐπιστημονικὰ Ἀνάλεκτα ὑπὸ Ρ'. Χρονικὰ.—Ζητήματα καὶ Ἐρωτήσεις. Ἠ Ἀλληλογραφία μας. Ὁδὸς ἐν Σμύρνῃ (εἰκὼν).

Εἰς τὸ προοίμιον: Στὴν Ἰτιὰ ἀπὸ κάτω, δραματικὸν εἰδύλλιον ὑπὸ Δ. Γρ. Καμπούρογλου (ἀποσπασμα).—Φειδοτράγουδα, ἀνεκδότον ποίημα τοῦ Γ. Βιζυνοῦ.—Ὁ θάνατος τῆς Ἀσπῆς (μια σκηνὴ ἀπὸ τὸν Peer Gynt τοῦ Ἰψεν) κτλ.

Ἡ ἐπιστολαὶ καὶ ἐν γένει πᾶν τὸ ἀφορῶν τὴν «Εἰκονογραφημένην Ἐστίαν»: Πρὸς τὸν κύριον ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΝ, διευθυντὴν τῆς «Εἰκονογραφημένης Ἐστίας» Ἀθήνας.

Λύτωσέ με Κύριε
τῶν τοιούτων... κακῶν.

Ἀρχαῖοι λοιπὸν, μεσαιωνικὴ καὶ νεώτεροι Ἕλληνες εἰσὶν ἐδημιλλήθησαν πρὸς ἀλλήλους περὶ τῆς κκολλογίας τῶν ξένων καὶ τῆς δυσσημίας αὐτῶν. Ἄλλ' ἀρκεῖται ἡ καταρίθμησις τῶν πικροχόλων γεννημάτων τῆς ἑλληνικῆς εἰρωνείας. Ὡς ἀντίδοτον δὲ κατὰ τοῦ τοιούτου φιλοσκόμου: φύγου, οὐ πικρὰ ἐν ταύτῃ τῇ διατριβῇ παρήθηκα ἀπογεύματα, ἐπιτραπήτω νὰ τελευτήσω τὸν λόγον, ὑπομνησάσκων περίεργον ἔργον νέου Ἑλλήνος συγγραφέως, ἐν ᾧ ὅπως ἀντιθέτως ἀνεγράφθησαν μόνον τάγαθὰ ἑλληνικῶν τε καὶ ξένων χωρῶν. Εἶνε τοῦ ἐν πολλοῖς ἀστείου πολυγράφου τοῦ δεκάτου ἐβδόμου αἰῶνος Καισαρίου τοῦ Δαπόντε ὁ «Κανὼν περιεκτικὸς πολλῶν ἐξαιρέτων πραγμάτων, τῶν εἰς πολλὰς πόλεις καὶ νήσους καὶ ἔθνη καὶ ζῶα ἐγνωσμένων». Πάντα τὰ θαυμαστικὰ καὶ ἐξαιρέτα, τοπεῖα ἄξια θεῶς καὶ κτίρια περιπίστα, προϊόντα τῶν τριῶν βασιλείων τῆς φύσεως, ἀνθρώπων καὶ ἐθνῶν ἀρεταί, ἐδώδημα καὶ ἔργα τέχνης συνέλεξεν ἐπὶ τὸ αὐτὸ ἐν ὁμαίς εὐλογίας ὁ Σκοπελίτης μοναχός, συναποτελέσας ψηφιδώμα ἐν ᾧ ἡ λαμαργία ἀνθραμιλλᾶται πρὸς τὰς εἰς ἀγνωσμάτων πικροῦ καὶ ποικίλων περιουσιῶν ἀνεμνήσεις Ἐστω δὲ ἔργον τοῦ ὅλου ἡ πρώτη φῶλ τοῦ Δαποντείου κανόνος.

«Ἀνοίξω τὸ στόμα μου, καὶ διηγήσομαι πᾶμπολλα, ἐξαιρέτα πράγματα.» οὕτως ἀκούσατε, δεῦτε ἀρχόντες, δεῦτε

πραγματευτάδες, δεῦτε καὶ οἱ πλούσιοι, δεῦτε καὶ πένητες.

» Κρασί Σκοπελίτικο, κουμανταριά ἡ Κυπριώτικη, μοσχάτο Σαμιώτικο, καὶ μερικὰ τῆς Φραγγίας, Δαντζίκας βούτ-» καὶ δὲ, καὶ Βλαχσογοδιανίας, βροσῶλια » Κορσιώτικα, ἐκλεκτὰ πράγματα. » Γαρόφαλα Χιώτικα, καὶ ἡ μαστίχη » καὶ μύδαλα, μῆλα τὰ Μυσοδιανικά, » κεράσια τῶν Γραβῶν, Βλαχίας βύσινα, » ἡ βραχκαῖς σταφίδες, καὶ σῖκα τῆς Σμύρ-» νης δὲ, ἐκλεκτὰ πράγματα.

» Πόλις τὰ βροσάκινα, Ὅρος Σινὰ τὰ ἀπίδια, τὰ κίτρα τὰ Χιώτικα, καὶ τὰ » Ἀζιώτικα, καὶ τὰ Κώτικα ἐκεῖνα τὰ » κερποῦζια, πεπόνια τὰ Βώδινα, ἐκλεκτὰ » πράγματα.

» Τῆς Προύσας τὰ κάστανα, τοῦ Χαλε-» πιῶ τὰ φιστίγια, τῆς Κίου τὰ βόδια, » τὰ κασιὰ Δαμασκίου, καὶ δαμάσκηνα, » Μάλτας τὰ πορτοκάλια, καὶ τοῦ Ρα-» χιτίου δὲ, ἐκλεκτὰ πράγματα.»

Ὅστις τῶν ἀγνωστῶν θὰ ἔχῃ τυχόν τὴν ὑπομνην νὰ διεξέλθῃ τὸν Κανὼνα τοῦ-» του τοῦ Δαπόντε μέχρι τέλους θὰ πεισθῇ, » ὅτι, ἂν οἱ Ἕλληνες τῶν τε ἀρχαίων καὶ » τῶν νέων χρόνων ὑπῆρξαν εὐεπίφοροι εἰς » ψόγον τῶν κατ' ἀλήθειαν ἢ κατὰ φαντα-» σίαν κακῶν, ἀλλ' οἱ Ἕλληνες καλόγηροι » ἀνεδείχθησαν δοκιμώτατοι περὶ τὴν ἐξεῦ-» ρεσιν καὶ ἐξυμνησιν τῶν ἐκλεκτῶν πρ-» γμάτων.

ΣΠΥΡ. Π. ΛΑΜΠΡΟΣ

ΤΟ ΚΑΡΑΒΙ

Καὶ ἔσχιζε τὴ θάλασσα πηγαίνοντας, Ἄτὰ κύματα σὰ δελφίνας ἀπλόθηκε, Ὀλόμαθο ἓνα σύγγεφο προδαίνοντας, Ὀγλήγορα ἓνας σίφουνας σπκώθηκε. Ἐγύριζεν, ἐσφύριζεν αὐξάνοντας, Ἡ θάλασσα ἀφ' τὰ βῆθη ἀνακατώθηκε. Ἐπῆγαινε κ' ἐγύριζε κ' ἐρχότουνα, Ἐκόπαζεν, ἐμουγγύριζε, ἀπλωτότουνα.

Ὀγλήγορα τὸ σύγγεφο ἀπλωτότουνα Κι' ὁ σίφουνας σὰ δαίμονας ἐσφύριζε, Πικνότερο ἄλλο πῖσω του ἐφαινότουνα Ποῦ μούγγριζεν, ἐμαύριζε, ἐδρινθόριζε, Ἡ χάλαζα μὲ μάνητα ἐπετιότουνα, Σὰ νῆματα νερούμιλος ἐγύριζε: Ἐγγίζανε 'ς τὸ πέλαο τὰ κατόρτια του Βεντιῶνας, σφύριζανε τὰ ξαόρτια του.

Ἀφρίζοντας τὰ κύματα ἀνεθαίνανε, Σὰ γίγαντες ἐπάνω του ἐχουμούσανε, Οἱ ναύκληροι τὴ γούμενα ἐδασταίνανε Κι' ἀτρόμητοι τὸν κίνδυνον ἐθωροῦσανε: Τοῦ πέλαγου ἀφ' τὴν ἀδυσσο ἐπροδαίνανε, Καὶ πότε ἀπὸ τὰ οὐράνια ἐροδολοῦσανε, Τὸ ἀπειρο ἐδκοτεῖναζε, ἐκασιότουνα, Σὰ φειδία τ' ἀστροπέλεκα ἐφαινότουνα.

Νὰ κόψουνε τὰ ἄρμενα ἐγυροῦσανε Μὰ πάνω τους τὰ κύματα ἐκτυπούσανε, Ἐτρέσανε, ἐκοπιάζανε, ἐπαλεῖνανε Κι' οἱ δύστιχοι δὲ ἔβρναν ἀν' ἐξοῦσανε: Ἡ δύναμις 'ς τὰ χεῖρα λιγούσανε, Τὰ διάπαιλα τὰ δάκτυλα δὲν κλειούσανε, Ἐπάνω τους οἱ ἄνεμοι ἐροχτήσανε, Ἄτὰ σύγγεφα ἢ 'ς τὴν ἀδυσσο ἐκρυφτάκανε.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΜΑΡΤΖΩΚΗΣ

Ο ΧΡΥΣΟΚΑΡΒΟΣ

Διήγημα Ἐδγάρδου Πόου.—Μετάφρ. Ε. Α. Ροῖδου.

Ταῦτα λέγων ἐθέριμκνεν καὶ μοῦ ἔτεινεν τὴν μεμβράνην. Ἐπ' αὐτῆς ἐφαίνοντο κόκκινα σημεῖα καὶ ἀριθμοὶ ὡς ἐξῆς:

53 1/2 + 305) 6 * 4826) 4 1/2 * 806 * 48 + 8(860) 85 : 1 1/2 (: 1/2 *) 8 + 83 (88) 5 * + : 46 (: 88 * 96 * ? : 8) * 1/2 (: 485) : 5 * + 2 * 1/2 (: 495 6 * 2 (5 * + 4) 8(8 * : 4069285) : 6 + 8) 4 1/2 * 1 (: 1/2 * 9 : 48081 : 8 : 8 1/2 * 1 : 48 + 85 : 4) 485 + 528806 * 81 (1/2 * 9 : 48 : (88 : 4 (1/2 * ? 34 : 48) 4 1/2 * 161 : : 188 : 1/2 * ? ;

— Σὲ ἠμολογῶ, εἶπον ἐπιστρέφων εἰς αὐτὸν τὸ ἔγγραφον, ὅτι δὲν ἐνοῶ ἀπολύτως τίποτε. Ἄν ἐπρόκειτο νὰ λάβω ὡς ἀκριβῆ τὴν λύσειν τοῦ γρίφου τοῦτου ὅλου τοῦ θησαυροῦ τῆς Γολκόνδης, εἶμαι βέβαιος ὅτι δὲν θὰ τοὺς ἐκέρδιζα.

— Ἡ λύσις ἐν τούτοις δὲν εἶναι ὅσον φαίνεται ἐκ πρώτης ὄψεως δύσκολος. Οἱ ἀριθμοὶ καὶ τὰ σημεῖα ταῦτα ἀποτελοῦν βεβαίως κρυπτογράφημα. Ἐκ τῶν ὅσα ὅμως γνωρίζωμεν περὶ τοῦ πλοιαρχοῦ Κιδ πρέπει νὰ τὸν ὑποθέσωμεν ἀνίκανον νὰ ἐπινοήσῃ κἄπως πρωτότυπον καὶ πολὺπλοκον σύστημα κρυπτογραφίας. Ἐθεώρησα λοιπὸν πιθανώτατον ὅτι ὁ προκειμένος γρίφος ἀνήκειν εἰς τὴν τάξιν τῶν συνήθων καὶ μόνον ὑπὸ ἀξέστου θαλασσινοῦ δυναμένον νὰ θεωρηθῶσιν ὡς δυσλῦτων.

— Κατώρθωσε λοιπὸν ν' ἀναγνώσῃ τὰ ἱερογλυφικὰ ταῦτα :

— Εὐκλωτάτα, ἀφοῦ εἶχα ἀναγνώσει προηγουμένως πλείστα ἄλλα ἀσυγκρίτως πολυπλοκώτερα. Ἰσχυίτεραι περιστάσεις καὶ φυσικὴ τις κλίσις μ' ἔκκαμαν νὰ ἐνδιαφέρωμαι εἰς τὰ τοιαῦτα προβλήματα καὶ ἀποτέλεσμα τῶν μελετῶν μου ὑπῆρξεν ἡ πεποίθησις, ὅτι δὲν ὑπάρχει αἰνίγμα τοιοῦτου εἶδους δημιουργηθῆν ὑπὸ τῆς ἀνθρωπίνης εὐρετικότητος, τὸ ὅποιον δὲν δύναται ἡ ἀνθρωπίνη εὐρετικότης νὰ λύσῃ διὰ τῆς καταβολῆς τοῦ ἀπαιτουμένου κόπου. Ἄφοῦ λοιπὸν κατώρθωσα νὰ καταστήσω εὐδαίμονα τὰ κρυπτογραφικὰ σημεῖα ἡδυνάμην νὰ θεωρῶσιν τὴν δυσχερίαν τῆς λύσεως ὡς ἀναξίαν λόγου. Εἰς τὴν παρούσαν περίπτωσιν, ὅπως καὶ εἰς πᾶν ἐν γένει εἶδος κρυπτογραφίας, τὸ πρῶτον ζήτημα εἶναι ὁ ὁρισμὸς τῆς γλώσσης εἰς τὴν ὅποιαν ἐγράφη, διὰ τὸν λόγον ὅτι ἡ μέθοδος τῆς λύσεως ἐξαρτᾶται κατὰ πολὺ ἐκ τοῦ πνεύματος ἐκάστης γλώσσης. Εἰς τὴν προκειμένην ὅμως περίπτωσιν ἡ ὑπογραφή Kidd, μὲ ἀπῆλλαττεν ἀπὸ τὸν κόπον νὰ δοκιμάσω ὅσας ἐγνωρίζον γλώσσας, διὰ τὸν λόγον ὅτι τὸ Kidd δύναται νὰ παρασταθῇ δι' ἐπιφύου μόνον ἀγγλιστί. Περιττὸν ἐκ τούτου θεώρησα νὰ λάβω ὑπ' ὄψιν

1 Ἴδε σελ. 165.

τὴν Ἰσπανικὴν καὶ τὴν Γαλλικὴν, καίτοι κοινότερας εἰς τοὺς πειρατὰς τῆς Νοτίου Ἀμερικῆς.

Ὡς παρατηρεῖται αἱ λέξεις δὲν χωρίζονται οὐδενὸς διαστήματος. Ἄν ὑπῆρχε διάστημα μεταξύ αὐτῶν ἡ λύσις θὰ ἦτο πολὺ εὐκλεωτέρα, διὰ τὸν λόγον ὅτι ἡδυνάμην ἀμέσως ν' ἀποχωρίσω τὰς μονοσυλλαβούς ἢ μονογράμματα λέξεις ὡς λ. χ. τὸ Α (εἰς), τὸ J (ἐγὼ), τὸ Be (εἶμαι) καὶ τὰς τοιαύτας. Ἀφοῦ ὅμως δὲν ὑπῆρχον διάστημα, ἐπρεπε πρὸ παντός ἄλλου ν' ἀναζητήσω τίνα ἦσαν τὰ ἐπικρατοῦντα καὶ τίνα τὰ σπανιώτερον ἀπαντώμενα τοῦ κρυπτογραφήματος στοιχεῖα. Ἀφοῦ ἠρίθμησα ταῦτα ἀκριβῶς κατέστρωσα τὸν ἐξῆς πίνακα :

Table with 3 columns: Symbol, Frequency, Count. Symbols include 8, 4, †, ‡, 5, 6, +, 9, 0, †, ‡, 3, 7.

Καθὼς γνωρίζεις τὸ συχνότερον ἐπαναλαμβανόμενον γράμμα τοῦ ἀγγλικοῦ ἀλφαβήτου εἶναι τὸ e, τὰ δὲ λοιπὰ γράμματα κατὰ τὴν ἀκολουθίαν τάξιν: a o i d h n r s t u y c f g l m w b k p q x z. Τὸ δὲ e ἐπαναλαμβάνεται τόσον συνεχῶς, ὥστε δύσκολον εἶναι νὰ εὐρεθῇ ὁσονδήποτε σύντομος ἀγγλικὴ φράσις, ὅπου νὰ μὴ πλεονάζῃ.

Ἐὐλόγον μετὰ ταῦτα εἶναι νὰ θεωρήσωμεν τὸ ὑπερτριαικοντάκις ἀπαντώμενον σημεῖον 8 ὡς ἀντιπροσωπεῖον τὸ e. Τὴν ὑπόθεσιν ταύτην ἐπιβεβαιώνει τὸ γεγονός ὅτι ἀπαντῶμεν τοῦτο πολλαχού διπλοῦν, ὅπως καὶ τὸ διπλοῦν e εἰς πλείστας ἀγγλικὰς λέξεις: meet, fleet, speed, seen, been, agree κτλ., καὶ εἰς τὸ προκείμενον συντομώτατον κρυπτογράφημα πεντάκις.

Ἀφοῦ εὐρήκαμεν τὸ e, πρέπει νὰ λάβωμεν ὑπ' ὄψιν ὅτι ἡ εὐχρηστοτέρα λέξις τῆς ἀγγλικῆς γλώσσης εἶναι τὸ ἄρθρον the (θ). Τοῦτο ἄγει ἡμᾶς νὰ ζητήσωμεν τὰ συνεχῶς ἐπαναλαμβανόμενα συμπλέγματα ἐκ τριῶν στοιχείων τὰ λήγοντα εἰς θ, τὰ ὅποια ἀντιπροσωπεύουσι πιθανώτατα τὸ the. Ταῦτα εὐρίσκουμεν ἐπὶ ὑπὸ τὰ σημεῖα: 4 8, δικαιολογούντα τὸ συμπέρασμα ὅτι τὸ ; ἀντικαθιστᾷ τὸ t καὶ τὸ 4 τὸ h, καὶ πλὴν τούτου ἀποδεικνύοντα ὅτι δὲν ἠπατήθημεν θεωρήσαντες τὸ 8 ὡς ἀντιπροσωπεῖον τὸ e.

Ἡ ἀνάγνωσις τῆς μιᾶς μόνης λέξεως the παρέχει ἤδη εἰς ἡμᾶς τὴν ἰκανότητα νὰ ὀρίσωμεν τὴν ἀρχὴν καὶ τὸ τέλος τῶν ἄλλων. Τὴν προτελευταίαν λ. χ. φράσιν ὅπου ἀπαντῶμεν τὸ συμπλέγμα: 48, παρὰ

τὸ τέλος τοῦ κρυπτογραφήματος, ἤξεύρομεν ὅτι τὸ εὐθὺς ἐπόμενον; εἶναι ἀρχικὸν στοιχείον λέξεως καὶ ἐκ τῶν ἐπομένων ἐξ σημείων γνωρίζομεν ἤδη ὅτι ὀλιγώτερον τῶν πέντε. Ἄν δὲ ἀντικαταστήσωμεν ταῦτα διὰ γραμμάτων τοῦ ἀλφαβήτου ἀφίνοντες κενὸν διάστημα διὰ τὸ ἄγνωστον ἔχομεν t eeth.

Ἀποκόπτοντες τὰ δύο τελικὰ th, τὰ μὴ δυνάμενα νὰ συμπεριληφθῶσιν εἰς ἀγγλικὴν λέξιν ἀρχίζουσιν ἀπὸ τοῦ πρώτου t, ὡς πειθόμεθα δοκιμάζοντες ὅλα κατὰ σειράν τὰ γράμματα τοῦ ἀλφαβήτου ἔχομεν t ee.

τὸ ὅποιον οὐδεμίαν ἐπιδέχεται ἄλλην συμπλήρωσιν πλὴν τῆς διὰ τοῦ r, γινόμενον tree (δένδρον). Ἡ συμπλήρωσις αὕτη παρέχει εἰς ἡμᾶς καὶ ἄλλο γράμμα τὸ r, παριστανόμενον διὰ τοῦ σημείου (, καὶ πλὴν τούτου δύο λέξεις κατὰ σειράν the tree (τὸ δένδρον).

Ὀλίγον κατωτέρω ἀπαντῶμεν καὶ πάλιν τὸ συμπλέγμα: 48, τὸ ὅποιον μεταχειρίζομεθα ὡς συμπλήρωμα τοῦ ἀμέσως προηγούμενου γράφοντες:

the tree; 4 († ? 34 the, ἢ δι' ἀντικαταστάσεως τῶν σημείων διὰ τῶν γνωστῶν ἤδη γραμμάτων:

the tree thr † ? 3 h the. Τοῦ ἀνωτέρω thr † ? 3 h ὑποδεικνύεται ἀπ' ἐαυτῆς ἡ συμπλήρωσις εἰς through (διὰ), ἡ παρέχουσα καὶ τρία νέα γράμματα o, u καὶ g, τὰ ἀντιπροσωπευόμενα διὰ τῶν σημείων † ? καὶ 3.

Ἄν ἀναζητήσωμεν ἤδη καθ' ὅλον τὸ κρυπτογράφημα συνδυασμούς γνωστῶν εἰς ἡμᾶς σημείων θὰ εὐρομεν ὀλίγον μετὰ τὴν ἀρχὴν, τὸν ἐξῆς:

+ 83)88, ἦτοι egree, ὃ ὅποιοι εἶναι προφανῶς ἡ κατάληξις τῆς λέξεως degree (μοῖρα), ἡ προσθέτουσα εἰς τὰ γνωστὰ τὸ γράμμα d παριστανόμενον διὰ τοῦ σημείου +.

Ἐἰς ἀπόστασιν τεσσαρῶν σημείων εὐρίσκουμεν τὸν συνδυασμὸν: 46; 88*, ἢ καταγράφοντες τὰ γνωστὰ γράμματα καὶ ἀναπληρώνοντες τὸ ἄγνωστον διὰ στιγμῆς ἔχομεν

th. rtee, τὸ ὅποιον ὑποδεικνύει ἀμέσως τὴν λέξιν thirteen (δεκατρία) καὶ πορίζει εἰς ἡμᾶς δύο ἀκόμη γράμματα τὸ i καὶ τὸ n, τὰ ἀντιπροσωπευόμενα διὰ τῶν σημείων 6 καὶ *.

Εὐθὺς εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ κρυπτογραφήματος εὐρίσκουμεν τὸν συνδυασμὸν 33 † † +.

Οὗτος μεταγράφόμενος εἰς συνήθη γράμματα παρέχει good ἐκ τοῦ ὁποίου προκύπτει ὅτι τὸ πρῶτον γράμμα εἶναι ἔν a καὶ αἱ δύο πρῶται λέξεις a good (ἐν καλόν).

Καιρὸς εἶναι νὰ κατατάξωμεν πρὸς ἀποφυγὴν συγχύσεως ὅλα μας τὰ εὐρήματα εἰς πίνακα ὡς ἐξῆς:

Table with 3 columns: Symbol, Meaning, Letter. Symbols include 5, +, 8, 3, 4, 6, *, †, ‡, (, ;.

Ἐκ τῶν γραμμάτων τοῦ ἀλφαβήτου κατέχομεν ἤδη τὰ συνθέστατα δέκα, διὰ τῶν ὁποίων ἀποβάνει πολὺ εὐχερестέρῃ ἢ ἀνεύρεσις τῶν ἄλλων. Περιττὸν νομίζω νὰ ἐξακλουθῆσιν τὴν τοιαύτην ἀνάλησιν τοῦ ὅλου κρυπτογραφήματος, ἀφοῦ ἀρκούσι τὰ ἀνωτέρω διὰ νὰ ἐννοήσῃς τὴν μέθοδον τῆς λύσεως τῶν τοιούτων γρίφων.

Ἄλλ' ὡς ἤδη σὲ εἶπα, τὸ προκείμενον κρυπτογράφημα ἀνάγεται εἰς τὴν ταξίν τῶν ἀπλουστάτων, ἔχει δὲ ὡς ἐξῆς:

A good glass in the bishop's hostel in the devil's seat forty one degrees thirteen minutes north east and by north main branch seventh limb east side shoot from the left eye of the death's-head a bee line from the tree through the shot fifty feet out.

(Ἐν καλὸν ὑαλίον εἰς τὸν πύργον τοῦ Ἐπισκόπου εἰς τὸ καθίσμα τοῦ Διαβόλου τεσσαρακοστὴ πρώτη μοῖρα καὶ δεκατρία λεπτὰ βορειοδυτικῶς κύριον στέλεχος ἑβδόμος κλάδος πρὸς ἀνατολὰς ῥίψε ἀπὸ τὸν ἀριστερὸν ὀφθαλμὸν τῆς κεφαλῆς νεκροῦ γραμμὴ μελίσεως ἀπὸ τὸ δένδρον διὰ τῆς σφαίρας πεντήκοντα πόδες πέραν).

Τὸ αἶνιγμα παρετήρησα ἐγὼ δὲν φάνηται οὐδὲ τώρα πολὺ εὐλυτον. Τί κοινὸν μετὰ τῶν καὶ τί νόημα ἠμποροῦν νὰ ἔχουν τὸ καθίσμα τοῦ διαβόλου, ὁ πύργος Ἐπισκόπου, ἡ κεφαλὴ νεκροῦ καὶ ἡ γραμμὴ μελίσεως;

Ὁμολογῶ, ἀπήντησεν ὁ Λεγράν, ὅτι ὅλα ταῦτα φαινόνται κατὰ πρῶτην ὄψιν κἄπως σκοτεινά. Πρὸ παντός ἄλλου ἐπρεπε ν' ἀνεύρω εἰς τὴν ἀνωτέρω φράσιν τὰς φυσικὰς διακρίσεις ὅπως τὰς ἐνόει ὁ γράψας αὐτήν.

- Δηλαδὴ τὰ σημεῖα στίξεως;
- Μάλιστα.
- Καὶ πῶς τὸ κατώρθωσες;
- Κατὰ πρῶτον ἐσκέφθην ὅτι ὁ γράψας ἐθεώρησε πρέπον νὰ παρατάξῃ τὰς λέξεις χωρὶς κἀμμίαν διακρίσιν διὰ νὰ καταστήσῃ τὴν ἀνάγνωσιν δυσκολωτέραν. Ἐπειδὴ ὅμως δὲν ἦτο, ὡς φαίνεται, πολὺ πονηρὸς, δὲν περιωρίσθη εἰς τοῦτο μόνον, ἀλλὰ καὶ ὅπου ἀπῆται ἡ ἐννοία χωριστὸν τινα ἢ διακοπήν, κόμμα δηλ. ἢ τελείαν, ἐθεώρησε πρέπον νὰ συμπυκνώσῃ ἐπι μᾶλλον τὰ σημεῖα. Εἰς τὸ προκείμενον κρυπτογράφημα ὑπάρχουσι πέντε τοιαῦτα συμ-

πυκνώσεις, αἱ ὁποῖαι μὲ ὠδήγησαν νὰ διακρίσω τὴν περίοδον ὡς ἐξῆς:

Ἐν καλὸν ὑαλίον εἰς τὸν πύργον τοῦ Ἐπισκόπου εἰς τὸ καθίσμα τοῦ Διαβόλου — τεσσαρακοστὴ πρώτη μοῖρα καὶ δεκατρία λεπτὰ — βορειοδυτικῶς — κύριον στέλεχος ἑβδόμος κλάδος πρὸς ἀνατολὰς — ῥίψε ἀπὸ ἀριστερὸν ὀφθαλμὸν τῆς κεφαλῆς νεκροῦ — γραμμὴ μελίσεως ἀπὸ τὸ δένδρον διὰ τῆς σφαίρας πεντήκοντα πόδες πέραν).

Ἡ διακρίσις αὕτη δὲν μ' ἐμποδίζει ν' ἀπομένω εἰς τὸ σκότος.

Κ' ἐγὼ ἀπέμεινα εἰς τὸ σκότος διὰ μερικὰς ἡμέρας κατὰ τὰς ὁποίας ἐπροσπάθειον ν' ἀνακλύψω εἰς τὰ περιχώρα τῆς νήσου ἐν οἰονόηποτε κτήριον καλούμενον πύργος τοῦ Ἐπισκόπου. Μὴ κατορθώσας ν' ἀνεύρω τοιοῦτο ἡτοιμαζόμενον νὰ εὐρύνω μεθοδικῶς τὸν κύκλον τῶν ἐρευνῶν μου, ὅταν ἐσκέφθην ἕνα πρῶτ' ὅτι τὸ Bishop's hostel εἶχεν ἴσως σχέσιν πρὸς ἀρχαίαν τινα οἰκογενεῖαν Βισῶν, κάτοχον παλαιᾶς οἰκίας εἰς τεσσαρῶν περίπου μιλίων ἀπόστασιν πρὸς ἄρκτον τῆς νήσου. Μεταβάς τότε εἰς τὴν φυτεῖαν ἤρχισα νὰ ἐρωτῶ περὶ τούτου τοὺς πρεσβυτέρους τῶν Μαζύρων, μέχρις οὗ ἔμαθα ἀπὸ μίαν γραίαν ἀρχαίαν, ὅτι εἶχεν ἀκούσει περὶ τινος πύργου τοῦ Ἐπισκόπου καὶ ὅτι ἠδύνατο νὰ μὲ ὠδηγήσῃ ἐκεῖ, δὲν ἦτο ὅμως οὔτε πύργος οὔτε ξενοδοχεῖον, ἀλλὰ ἀνεκὸς βράχος.

[Ἐπεται τὸ τέλος]

ΑΝΟΙΚΤΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ

Ἀγαπημένε μου φίλε!

Χθὲς τὴ νύχτα, μετὰ τὸ ἵπποδρόμιον, παρασύρθηκα καὶ ἄρχισα νὰ πᾶω σπίτι μου. Κι' ἀργά, πού πήγα, ἀπάντησα στὸ δρόμον ἕνα φίλο μου νὰ γυρίζει ὀλομόνοχος. « — Ἐγὼ αὐπνίας, μὲ εἶπε, καὶ μὴν τὰ ρωτᾷς τί τραβᾷ! . . . Μαρτύριο! . . . μόλις στὶς 4 κατορθῶν νὰ κοιμηθῶ. Τὸν ξέρω πολὺ τὸ φίλο μου, κι' ἀπὸ τὸ πάθημά του ἂν δὲν τῆξερα, τὸ φανταζόμουν αὖτως. Εἶνε νευρασθενικός. »

Νευρασθενικός. Δηλαδὴ ἔχει τὴν ἀρώστεια τῆς ἐποχῆς. Δηλαδὴ εἶνε ἕνα ἀπὸ τὰ ἑκατομμύρια θύματα, πού ἡ ἀγνωστὴ μοῖρα ἐγύτπησεν ἀπὸ τὸν αἰῶνα. Νευρασθενικός! Καὶ δεσπόζει σ' ἀφτόνα — τὸν ρώτησα καὶ μὲ τάπε — τὸ στίγμα τῆς αὐπνίας καὶ τῆς βαριοκεφαλιᾶς, μὴ περιοδικὴ ραγιαλιγία, — τεμπελιὰ τῆ διέκρισις ἀφτῶν — καὶ ψυχικὰ φαινόμενα, μερικὲς φορές σὲ τέτοια ἔντασι, πού δὲ μπόρει νὰ ξεχωρίζῃ τί θέλει, πού καὶ ἐκφυλισμένος μπορούσε νὰ περᾷσει καὶ φρενοπαθῆς. Φτωχὸ θύμα τῆς μοῖρας σου, δυστυχισμένε μου φίλε! . . .

Τ' εἶνε λοιπὸν ἀπὴ τῆ νευρασθενείας, πού κυριεψε κάθε σπιθαμὴ τῆς γῆς; Τῆ βοήθεια καὶ σὲ χωριοδάνια ἀκόμα στὸ τελευταῖο μου ταξίδι. Ποιὰ εἶνε ἡ ἀφορμὴ τῆς; Τί νὰ σὲ πῶ, φίλε μου! Ἡ ἀρώστεια ἀπὴ, ἀπλὴ νευρῶσις, μὲ τὰ κεραλικὰ τῆς συμπτώματα, νευρασθενικὸ κοῖνος τοῦ Σπαρκῶ, ὀλιγώτος, αὐπνίας καὶ ἄλλες εἰδικοκαθητικὲς παραγῆς: μὲ τὰ ψυχικὰ τῆς, διαστροφή τοῦ χαρακτῆρα, νοσοφοβία, κάποτε καὶ διαιρέσεις ἐκφυλιστικῆς: μὲ τὰ νοτιαία τῆς, ραγιαλιγία καὶ ἄλλες διαταραχῆς αἰσθητικῆς, κινητικῆς, ἀνταντακαστικῆς, ἀφροδισιακῆς: μὲ τὰ σπλαχνικὰ τῆς, παραγῆς κοιλίας, ἀντέρων, ἀναπνοῆς, κυκλοφορίας, ἀγγείων... πού παρου-

σιάζεται στὸν ἕνα μ' ἀπὸ τὰ στίγματα καὶ στὸν ἄλλο μ' ἐκεῖνα ἢ ἀρώστεια ἀπὴ, εἶτε κληρονομικὴ, ὅταν πληθύνει ζῆνες ἀμαρτίες, εἶτε κι' ἰδιόχρητη, ἅμα πληθύνει κόπους διανοητικὸς φυσικοῦ, συγκινητῆς, τραυματισμοῦ, καταχρηστῆς, τοξικῆς αἰτίας — βάλε ἐδῶ καὶ τὰ μεθυσμα, — ἢ ἄλλες ὀργανικῆς ἀρώστειες, ἕνα ξέρω, πῶς κυριεψε τὸν κόσμον καὶ πῶς, ἴσως, γίνετ' ἢ μητέρα σ' ἄλλες πῶς μεγάλης νευρικῆς ἀρώστειες, γιὰτὶ σπάνια κρατιέται ἡ ὁμοφυλία τῆς νευροπαθείας στὴν κληρονομικότητα, καὶ τότε εἶνε νὰ κλαίει κανεὶς ἀπὸ τὸρα τὴν τύχην τῶν παιδιῶν μας. Κι' ἡ γιαιτρεὶα τῆς νευρασθενείας; Ὡ! ἡ κληρονομικὴ πῆς, πῶς δὲ γιαιτρεῖται καθόλου; κι' ἡ ἰδιόχρητη θέλει τέτοια μέσα, πού πολλές φορές ὁ ἀρρώστος, χωρὶς νὰ φαντάζεται ἀπὸ τὴν ἀφετηρία ἀπὴ τί μπόρει νὰ βγεῖ, προτιμάει νὰ ὑποφέρει, παρὰ νὰ κάμει τὴν θεραπεία, πού ἡ ἐπιστήμη τοῦ ὀρίζει. Γιὰτὶ ἀπαράχτητο θεραπευτικὸ μέσο εἶνε ἡ ἀφορμὴ ἑπαθῆς ἀπὸ τοῦτο: πρέπει νὰ πάψῃς νὰ τὸ ξανακάνεις. Εἶνε ἡ ψυχοθεραπεία, πολλὰς φορές ἡ μόνη ἀποτελεσματικὴ, μέσο πού δείχεται ἡ θέλησις τοῦ ἀρρώστου καὶ ἡ τέχνη τοῦ γιαιτροῦ. Θεραπεία δηλαδὴ ἰδέας καὶ ὑποβολῆς. Εἶνε ἡ νευροθεραπεία, ἡ γυμναστικὴ, τὸ τριψίμο τῶν μυῶν. Κι' ἔπειτα εἶνε ὁ ἠλεκτρισμός, τὸ περισσότερο γιὰ τὴν ἰδέα τοῦ ἀρρώστου καὶ τὰ φάρμακα, πού καμὰ περίπου ὡς τώρα θεραπεία δὲ δείχουν μόνον τους, γιὰτὶ κι' ἀπὸ δίνονται ἢ γιὰ ἰδέα ἢ γιὰ προσωρινὴ καθυσύχασσις, ὅπως τὸ Sulfonal καὶ ἄλλα γιὰ τὴν αὐπνία, ὅπως τὸ ὑγρὸ τοῦ Pearsons κ.τ.λ. γιὰ τονωτικὸ.

Ἀπὴ εἶνε ἡ νευρασθενεία, ἡ ἀρώστεια τοῦ αἰῶνα μας. Γέννημα, ἴσως τῆς μεγάλης διανοητικῆς ἐργασίας: ἴσως τοῦ μεγαλειτέρου κοινωνικοῦ ἀγῶνα τῆς ζωῆς: ἴσως συμπαθητικὸ καὶ μιμητικὸ: ἴσως κληρονομικὸ τῶν πολεμικῶν καταστροφῶν τοῦ Ναπολέοντα καὶ τῶν ἄλλων, πού ὅλο τὸν ἀνθὸ τῆς ζωῆς ἐρήμαζαν καὶ μόνο τους γιλοσακατεμένους ἄφισαν νὰ πολαπλασιάσουν τὸ γένος μας: βεβαία ὅλων ἀφτῶν μαζῶν καὶ πολλῶν ἄλλων ἀκόμα.

Ἀπ' ἀπὴ τὴν ἀρώστεια πάσχει κι' ὁ φίλος μου, πού γυρίζε ὡς τις 3 ἀπὸ τὰ μεσανύχτα.

Σὲ φίλῳ ΓΙΑΝΝΗΣ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ ΑΝΑΛΕΚΤΑ

Ἀναγνώσις καθαρῶς μετάξις μαύρης.

Πῶς δυνατὰ τις νὰναγνωρίσῃ καθαρὰν μετάξιαν; Καίει τεμάχιον τῆς μαύρης μετάξις ἢ τοῦ μεταξωτοῦ ὑφάσματος, τὸ ὅποιον θέλει ν' ἀγοράσῃ καὶ ἡ τυχὸν νόθευσις φανερόνεται ταχέως, διότι ἡ μὲν καθαρὰ μετάξις συστρέφεται (συγουραίνει) ἀμέσως, σβῶνει ταχέως καὶ καταλείπει ὀλίγην τέρραν χρώματος καφέ, πολὺ ἀνοικτοῦ ἢ δὲ νοθευμένη μετάξις (ἦτις εὐκόλως καθίσταται λιπαρὰ καὶ θραύεται) καίει πολὺ ἀργῶς καὶ καταλείπει βαθεὸς καφέ χρώματος τέρραν, ἦτις κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν τῆς καθαρῆς μετάξις δὲν συστρέφεται ἀλλὰ κυρτοῦται. Ἐάν τις πιέσῃ τὴν τέρραν τῆς καθαρῆς μετάξις διασκορπίζεται, ἐνῶ μὲ τὴν τῆς νοθευμένης δὲν συμβάνει τοῦτο.

Ἡλεκτρικὸς σιδηροδρόμος ἐπὶ τοῦ πάγου.

Ἐπὶ τοῦ πάγου τοῦ Νέβα πρόκειται νὰ στρωθῇ σιδηροδρομικὴ γραμμὴ πρὸς συγκοινωνίαν δι' ἠλεκτρικὸν σιδηροδρόμου. Ἡ ἰδέα αὕτη ἐπῆλθεν εἰς τὴν εἰσλανδικὴν ἀτμοπλοικὴν ἐταιρίαν, ἧς τὰ ἀτμόπλοια ἐκτελοῦσι

γραμμὰς κατὰ τὸ θέρος ἐπὶ τῆς Φοντάνιας, διὰ τὴν συγκοινωνίαν τῶν νήσων. Κατὰ πρῶτον ληφθήσεται ὑπ' ὄψιν τὸ διάστημα ἀπὸ τῆς γεφύρας τῶν ἀνακτόρων μέχρι τῆς ἀνάδου Μύτνου ἐπὶ τῆς πρὸς τὴν Πετρούπολιν πλευρᾶς, ὅπου ἡ συγκοινωνία ἐξετελεῖτο μέχρι τοῦδε δι' ὠθουμένων ἐλικύθρων. Ἢδη παρέδωκεν ἡ ἐταιρία εἰς τὸν στρατηγὸν Βάαλ, φρούραρχον, τὸ σχέδιον τοῦ ἠλεκτρικοῦ σιδηροδρόμου μὲ τὴν παράκλησιν νὰ ἐπιτρέψῃ διὰ τὸν προσεχῆ χειμῶνα τὴν ἔναρξιν τοῦ ἠλεκτρικοῦ σιδηροδρόμου. Ἡ γραμμὴ θὰ τοποθετηθῇ ἐπὶ πλαισίων 0,71 τοῦ μέτρου ὑπεράνω τῆς ἐπιφανείας τοῦ πάγου. Τὸ πλάτος τοῦ δρόμου θὰ εἶνε 42 δεκτύλων. Ἡ γραμμὴ θὰ γείνη μόνῃ μὲ ἐκκλίσιν εἰς τὸ μέσον τοῦ Νέβα. Κατ' ἀρχὰς θὰ τεθῶσι τέσσαρες ἀμαρξαι εἰς ἐνέργειαν δι' εἰκόσιν ἐπιβάτας ἐκάστη, μὲ ταχύτητα 20 βερστίων (1 βερστίον = 1066,79 μέτρα) καθ' ὥραν. Εἰς ἐκάστην ἀμαρξαν θὰ ὑπάρχῃ χειροκίνητον στόπερ. Ἡ τιμὴ τοῦ δρόμου θὰ εἶνε 3 καπίκια ε' ἑκατὸν πρόσωπον, ἐνῶ εἰς τὰ ἔλικυθρα πληρώνει τις 5. Ὁ σταθὸς μετὰ τῆς ἀτμαμάξις θὰ εἶνε ἐντὸς λέμβου καὶ θὰ μείνῃ εἰς τὴν ἀνάδου τοῦ Μύτνου. Εἰς ἀμφοτέρως τὰς ἔχθας θὰ κτισθῶσιν ἰδιαίτερα παρατεγὰσματα καὶ οἰκίσκοι φωτιζόμενοι δι' ἠλεκτρικοῦ φωτός.

Τι ἐστοίχιζεν ἡ ἀνακάλυψις τῆς Ἀμερικῆς;

Πόσον ἐστοίχιζεν ἡ ἀνακάλυψις τῆς Ἀμερικῆς; Φύλλον τι τῆς Γενουῆς παρέχει, πρὸς σύγκρισιν μὲ τὰ ἐξῆς ἀσυχρόνων ἐξερευνητικῶν ταξιδίων, ἐξ ἐπιστήμων ἐγγράφων, τὸ ἄθροισμα τῶν ἐξόδων ἄτινα ἐστοίχιζεν ἡ ἀνακάλυψις τῆς Ἀμερικῆς. Ὁ Κολόμβος ἐλάμβανεν ἐτήσιον μισθὸν 1600 λίρας (πράγμα). Οἱ δύο πλοίαρχοι τῶν πλοίων αὐτοῦ ἐλάμβανον ἀνὰ 900 λίρας. Ὁ μισθὸς τοῦ προσωπικοῦ τοῦ πλοίου περιελάμβανε 12 λίρας καὶ 25 ἑκατοστὰ διὰ τὸ ἄτομον καὶ τὸν μῆνα. Ἡ ἐξῆσις τοῦ στόλου ἤξιζε περίπου 14000 λίρας. Τὸ ὅλον ἐστοίχιζεν ἡ ἀνακάλυψις τῆς Ἀμερικῆς 36000 λίρας.

Ἀγάλματα ἐκ χαρτοῦ.

Ἀγάλματα ἐκ χαρτοῦ εἶνε ἡ νεωτάτη ἐφεύρεσις τῆς ἀμερικανικῆς βιομηχανίας τοῦ παπιέ-μασέ. Ὁ κ. Σὺτ ἐν Πιτσβούργῃ, ὅστις κατασκεύασε τοὺς τροχοὺς τῶν σιδηροδρόμων ἐκ χαρτοῦ, ὅστις λέγεται ὅτι εἶνε πολὺ στερεώτεροι τῶν μεταλλικῶν, κατασκευάζει νῦν καὶ ἀγάλματα ἐκ χαρτοῦ στερεώτατα. Κατὰ πρῶτον κατασκευάζει συρμάτινον σκελετὸν τῶν ὁποίων περιτυλίσσει μὲ σωρὸν σπάγγου. Τότε ἐπιθέτει κατὰ στρώματα τὴν ἐκ χαρτοῦ ζύμη, ἕως ὅτου σχηματισθῇ περίπου τὸ ἀγάλμα διὰ τῆς σμίλης δὲ γλύφει τελειότερον τὰς λεπτομερείας.

Πηγαὶ πετρελαίου.

Ὁ ἐν Ὁδησῶ ἀνταποκριτὴς τῶν «Daily News» ἀγγέλλει ὅτι ἐν Βακῶ ἀνεκαλύθη νέα ἀπιστέυτος πλουσία πηγὴ Νάφθης, ἦτις παράγει 15000 τόνους καθ' ἡμέραν. Ὅλα τὰ δοχεῖα εἶνε πλήρη καὶ τώρα διοχετεύουσι τὸ ἔλαιον εἰς τὴν Κασπίαν θάλασσαν. Πᾶσαι αἱ δοκιμαὶ ὅπως ἐμποδίσθη ἡ ἐξοδος τοῦ ἐλαίου ἀπέτυχον. Αἱ παχέαι σιδηραὶ ράβδοι τὰς ὁποίας μεταχειρίσθησαν πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον, ἐθραύσθησαν ὡς πυρεῖα.

Νέα άρώματα.

Καθημερινώς αυξάνει ο αριθμός των άρωμάτων, άτινα κατασκευάζει ο χημικός εν τω εργαστηρίω του άνευ της βοήθειάς των άνθρώπων. Ως επί το πλείστον τα άρώματα κατασκευάζονται εκ πίσσης του γαιάνθρακος και των παραγώγων αυτής. Εάν λάβωμεν υπ' όψει, ότι ο γαιάνθραξ είνε το λείψανον άφθόνως αναπτυσθείσης άνθήσεως των παναρχαίων χρόνων, τότε δυνάμεθα να θεωρήσωμεν την βιομηχανίαν ταύτην ως αναγέννησιν και ανάστασιν των πολυχρώμων άνθρών ως και των άρωμάτων αυτών. Ίδιως Γερμανοί επιστήμονες προήγαγον την χημείαν και την μετ' αυτής συνδεομένην βιομηχανίαν των τεχνητών άρωμάτων διά σειράς νέων ανακαλύψεων. Ο καθηγητής Τεϊμαν και ο Δρ Κρύγκερ ανέκαλυψαν το τεχνητόν άρωμα των ίων' το έν Βάδη έργοστάσιον άνελίνης και σάδας, το του μόσχου, και έν τινι έν Χυλτσμίνθει έργοστασίω κατασκευάζεται ή τεχνητή βανιλίνη έν μεγάλω. Κατεσκευάσθη εκ πίσσης γαιάνθρακος και άρωμα βόδου, του όποιου ή όσμη όμοιάζει πολύ με την του βοδελαίου αλλά δέν είνε τόσο ισχυρά και λεπτή.

Φιλολογικά, Καλλιτεχνικά, Έπιστημονικά, Ειδήσεις.

Υπό της άρμοδίας επιτροπής άνετέθη εις τον κ. Γκωστήν Παλαμάν ή σύνθεσις του Ύμνου των Όλυμπιακών Αγώνων, τον όποιον θα συνθέσθ ή κερυκαίος μελοποιός Σπυριδών Σαμαράς. Έξεδόθη το προαγγελθέν βιβλίον του κ. Γ. Ψυχάρη Autour de la Grèce εκ των Καταστημάτων Καλαμών Λεβύ έν Παρισίους. Περιέρχει τό Φιλί, τα Νησιώτικα Γράμματα και διάφορα άλλα άρθρα του συγγραφέως, μετά προλόγου περί της φιλολογικής παρ' ημίν κινήσεως. Ο γαλλικός τύπος υπεδέχθη τό νέον έργον του κ. Ψυχάρη μετ' έκφράσεων λίαν ευμενών.

Η Κατάστασις του Παρθενώνος και των λοιπών Άρχαίων μνημείων των Άθηνων — Προυάσεις περί συντηρήσεως και επισκευής αυτών». Τούτουτον τίτλον φέρει ή μακρά πραγματεία του γερμανού αρχιτέκτονος Γωσήφ Δούρμ, ή όποία έξεδόθη και ελληνιστί πιστός και γλαφυρός μεταφρασμένη υπό του καθηγητού κ. Γεωργίου Σωτηριάδου.

Επαινείται ή εις τό διαγώνισμα του Πολυτεχνείου βραβευθείσα εικόν του κ. Γερμανιώτου, παριστώσα παιδίον γυμνόν. Ο νεαρός και ευέλπις ζωγράφος άπέρχεται προσεχώς εις Μόναχον προς εξακολούθησιν των σπουδών του.

Πρός τον διευθυντήν της παρ' ημίν Γερμανικής Αρχαιολογικής Σχολής κ. Δαιρπελδ, ο περικλης Έρνέστος Κούρτιος άπήσθυνε την έπομένην ευχαριστήριον επιστολήν επί τούς άποκαλυπτηρίας της προτομής του έν Όλυμπία:

«Η έν Όλυμπία έορτή απέδειξεν εκ νέου, ότι πάντα τα πεπολιτισμένα έθνη αισθάνονται έκστα πνευματικώς συνδεδεμένα μετά των Έλλήνων περί τα μνημεία της αρχαιότητος ως περί κοινόν θησαυρόν. Η το έορτή σπανίας σεμνοπρεπείας, έορτή ειρηνικής όμοφροσύνης και άγνου ένθουσιασμού υπέρ του καλού και αγαθού, όπερ άφθιτον έν τούς έργοις των αρχαίων διετηρήθη. Δι' έμέ ή το ή έορτή αναγνώρισις και τιμή, ήν δέν θα ήδυνάμην να φαντασθώ ύψηλότεραν. Πράττω ό,τι δέν δύναμαι να παραλείψω, την βαθείαν μου εύγνωμοσύνην έκφράζων διά βραχυτάτων λέξεων επί της συμμεθέξει αυτών εις την έορτήν προς την βασιλικήν ελληνικήν κυβέρνησιν, προς τό Πανε-

πιστήμιον και τούς επιστημονικούς συλλόγους τούς έν Όλυμπία άντιπροσωπευθέντας, ως και προς πάντας τούς Έλληνας, όστινες μετά των εκ μακρυνών χωρών Φιλελλήνων έν οικειότητι συνηνωμένοι την μεγάλην πανήγυριν συνεκρότησαν. Την όυσιν του βίου μου κατηγλαίωσεν ή έορτή αυτή διά λάμψους άπροσδοκήτου.

Έν Βερολίνω, την 15 Μαΐου 1895.

Έρνέστος Κούρτιος

Την π. Κυριακήν, επί τη όνομαστική έορτή του Διαδόχου Κωνσταντίνου έψάλη έν Δεκελεία δοξολογία επί παρουσίαι της Β. Οικογενείας και έν Άθήναις έν τω Μητροπολιτικώ ναφ, επί παρουσίαι των έν τέλει. Η Α. Β. Υ. μετά της προγκηπίστως Σοφίας και των μικρών προγκηπίων διατρίβει ήδη έν Βερολίνω.

Την 14 Μαΐου απέβυσεν ο αρχιεπίσκοπος Κερκύρας Εύστάθιος Βουλιμας, έν ηλικία έβδομήκοντα τεσσάρων ετών. Ο Βουλιμας κατήγετο εξ Ίθάκης. διατέλεσεν έφημέριος της Μητροπόλεως Κερκύρας επί μακρά έτη, καθηγητής έν τω γυμνασίω Κεραλληνίας και πρωθιερέως της έν Πετρούπολει ελληνικής εκκλησίας. Ώθεν έκλήθη εις τον αρχιερατικόν θρόνον. Ένάρετος και πεπαιδευμένος, έξετιμάτο και ήγαπάτο υπό του ποιμνίου του. Η κηδεία του έτελεσθη έν Κερκύρα μεγαλοπρεπισταί.

Ολοι δημοσιογράφοι Παπιγιά και Λερουά έξεδωσαν έν Άθήναις τον 4ον αριθμόν της έφημερίδος των ελληνογαλλιστί: En route — Καθ' όδόν. Ο 5ος αριθμός θα έκδοθη έν Κωνσταντινουπόλει, όπου νυν μεταδίδουσι.

Εν τη Βουλή τα διάφορα τμήματα συζητούσι τας ένστάσεις κατά των έκλογών. Η γενική συζήτησις επί των έκθέσεων των τμημάτων έν τη Βουλή δέν ήρχισε.

Λέγεται ότι αι δημαρχικαί έκλογαί θάναβληθώσι Λ διά την 30ήν Ιουλίου.

ΖΗΤΗΜΑΤΑ ΚΑΙ ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ Β'

(Ίδε προηγούμενον φύλλον).

- 41.—Πόθεν ή όνομασία του γνωστού παιγνιδίου Λόμινον.
42.—Ζητείται λέξις ελληνική με 8 γράμματα, ών τα 6 φωνήεντα.
43.—Ούδεις έμισήσέ με.
44.—Παλαιός βασιλεύς, διά της μεταβολής ενός γράμματος, γίνεται λίθος πολύτιμος.
45.—Πόθεν και τίνος αι στίχοι:

Κ' εδείκνυε πώς έκτραφείς
Ο κύκνος ούτος μέλει,
Όρφεύς ποιήσεως σοφής
Να ψάλη άσματα τρυφής
Και άρμονίας μέλη.

Τέλος του Β' Διαγωνισμού.

Σημείωσις.—Μέχρι της 15 Ιουνίου δεχόμεθα τας λύσεις του Β' Διαγωνισμού. Τ' αποτελέσματα θα δηροσιευθού έν τηλευταίον φυλλάδιον του Ιουνίου, κατά τούς εις τό α' φυλλ. της Είκ. Έστίας τεθέντας όρους.

Ποιητικήν Φαντασίαν, Κων/πολιν. Τι σας πταίει ή άσκαυοστή Εύρώπη άν έπασεν ή αόυστυχη Αιμίλια σας; — κ. Ν. Χ. Β. Έντα ύθα. Εύχριστός! Έγχετ ήθε δικαίωμα. — κ. Α. Κ. Χ. Σόρον. Φυλλάδιον σας στέλλεται. — κ. Δ. Α. Κ Βώλον. Δέν θα ύφελουσε κανένα ή άνάγνωσις του Ήμερολογίου σας; θα έβλαπτε δε τούς μαθητάς και θα είχαμεν άπεργίαις — Εύλον Άλλον. Πύργον. Όμοιάζει μάλλον με άστρον ή διατρίβην, παρ ά με διήγημα. — κ. Χρ. Γ. Παρισίους Διεύθυνσις ήλλάγη. Φύλλον και Ήμερ. έστάλη. — κ. Α. Γελ. Παρισίους. Είχον ήδη σταλή τα clichés, όταν έλάβαμεν την έπιστολήν σας. — κ. Α. Γ. Έντα ύθα. Ατελή. «Τις μωριστοί άνθοι σου τίς θεωρούσα». Θέλετε να πητε βέβαια: «τούς μωριστούς άνθους σου τούς θεωρούσα» αλλά ύστερα δέν έρχεται ή όμοιοκαταληξία. Έπιτα: «π' έλέφαντας άσπρίζει» τί έννοείτε; Και όμως και των δύο ή ιδέα είνε ώραία. — κ. Π. Σ. Γωάννυα. Νά μας έμβάσετε πρώτον 3 φρ. χρ. και θα τον λάβετε συστημένον. — κ. Θ. Π. Έντα ύθα. Δυστυχώς ακατάλληλα.

Οί έν ταίς Έπαρχίαίς και τω Έξωτερικώ Συνοδρωματί παρακαλούνται νάποστείλουν την συνοδρήν των διά χαρτονομισμάτων, χρυσών νομισμάτων, ταχυδρομικών ή τραπεζιτικών έπιταγών, γραμματοσήμων ελληνικών, γαλλικών κτλ. έν επιστολή συστημένη.

Φιλολογία ΓΕΝΙΚΟΝ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΝ

ΕΥΘ. ΠΟΛΙΤΑΚΗ

41 Όδος Σταδίου 41

Άντικρυ του Άρσακείου

Διδακτικά βιβ.

Εθνικ Γλώσσα

Το Γενικόν Βιβλιοπωλείον έχει τουτο τό εξαιρετικόν: ότι δύναται τις να προμηθευθ ή αυτού εις ός τιμάς και παρ ά τοίς έκδοταίς αυτών οινούήποτε σύγγραμμα παντός κλάδου και πάσης έπιστήμης. Το Γενικόν Βιβλιοπωλείον πωλεί φυλλάδια της Εικονογραφημένης Έστίας και παρέχει πσων πληροφορίαν άφορώσαν τό περιόδικόν ήρωόν.

Έπιστήμαι

Advertisement for H. Philokalos Thessalonika, featuring the text 'Η ΦΙΛΟΚΑΛΟΣ ΘΗΝΕΛΟΠΗ ΕΙΝΕ ΤΟ ΤΕΛΕΙΟΤΕΡΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΡΓΟΧΕΙΡΩΝ'.

Το καλλίτερον ποτόν, άνώτερον και της Βενεδικτινής άκόμην, είνε ή

FEUILLANTINE

την όποιαν εύρίσκετε εις τό κατάστημα του κ. Γεωργίου Γ. Κοργάου, όδος Αίόλου παρα την Έθνικήν Τράπεζαν.

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ ΤΗΣ ΕΣΤΙΑΣ

Κ. ΜΑΪΣΝΕΡ και Ν. ΚΑΡΓΑΔΟΥΡΗ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ 1895—888.